C.D. II 285173

S P I C U I R I

DIN AMINTIRILE MELE BIO-SOCIO-POLITICE AFERENTE MISCARII LEGIONARE, PERIOADA 1924 - 1940

de

Gheorghe Voicu

BUCURESTI

1992

Biblioteca Centrală Universitară
BUCUR
Cota I 285 173
Inventar 772 328

BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITARA
București
Cota II 285 173
Inventar 772 328

520/32

Pentru
Biblioteca Centrală
Universitară

- Audiat et altera pars -
Autorul

Dedic amintirile de faţă studer
ţimii creştine, care în acest
veac - al XX-lea - a reprezen-
tat barometrul bio-socio-politi
al naţiunii române în faţa pri-
mejdiilor ce o ameninţau şi o
ameninţă.

S P I C U I R I

DIN AMINTIRILE MELE BIO-SOCIO-POLITICE AFERENTE MISCARII LEGIONARE, PERIOADA 1924 - 1940

de

Gheorghe Voicu

De mai bine de o jumătate de secol asistăm la o campanie deşănţată de mistificări, denaturări şi dezinformări, însoţite de calomnieri şi minciuni inimaginabile împotriva celui mai curat naţio nalism românesc, Mişcarea Legionară, dusă de adversarii acesteia, în special de comunişti, evrei şi uneltele lor.

In ultimul timp, mistificări şi calomnieri care echivalează cu adevărate blasfemii sînt aduse şi celor mai reprezentative figuri spirituale, literare, istorice, arheologice etc., ale neamului românesc (a se vedea revista "22": Norman Manea, nr.6,7,8/1992, Iles na Vrancea, nr.31,33,35/1992, Moses Rosen, nr.5/1992 şi alţii).

Astfel, M.Eminescu, B.P.Haşdeu, N.Iorga, V.Pârvan, O.Goga, Mircea Eliade etc., sînt culpabilizaţi şi făcuţi răspunzători de generarea şi alimentarea cu ideologie naţionalistă a poporului român. Numai că incriminatorii, fie de rea credinţă, fie din neştiinţă, ignoră postulatul după care naţiunea este generatoarea ideologiei naţionaliste şi nu naţionalismul generează naţiunea.

./.

Termenul "naţiune" este o entitate bio-socială bine defi-
ită, aparţinînd subspeciei Homo sapiens sapiens care, calitativ,
chivalează cu oricare alt termen taxonomic din arborele genealogic
aunal.

Valabilitatea şi viabilitatea acestui termen (naţiune) sînt
emonstrate şi recent prin destrămarea imperiului sovietic, din care,
upă 7o de ani de opresiune şi tentativă de deznaţionalizare, au
eînviat peste 15 naţiuni, datorită fenomenului închistării fondului
enetic în faţa agentului distructiv.

Omenirea va trebui să trateze corespunzător naţiunile la
dificarea comunităţilor, naţiunea constituind temelia acestora,
recum familia temelia naţiunii.

De asemenea, omenirea va trebui să estimeze şi să trateze
aţionalismul, acesta fiind conservativ, nu agresiv şi nici expan-
ionist. El reacţionează numai cînd propria-i naţiune este primej-
uită în fiinţa ei.

Este uluitor şi revoltător să citeşti în mass media şi să
auzi vorbindu-se de primejdia naţionalismului.

In ce priveşte ultranaţionalismul şi şovinismul, acestea
sînt stări sociale maladive, stări psihopatologice, provocate de in-
divizi sau grupe de indivizi, folosite în scopuri străine etniilor
şi pentru satisfacerea propriilor interese.

Naţiunea, ca orice entitate biologică, evoluează de la
naştere pînă la bătrîneţe, trecînd prin copilărie, adolescenţă şi
maturitate. In acest ultim stadiu, epuizîndu-şi factorii genetici
ce-i defineau fiinţa, ea poate să dispară prin asimilare de către o
altă naţiune sau se poate integra într-o supernaţiune de tipul S.U.A.

In faţa calomniilor de tot felul şi a mistificărilor obser-
văm din păcate pasivitatea, tăcerea, absenteismul şi insensibilita-
tea - stări tangente aprobărilor şi complicităţii - istoricilor,

./.

scriitorilor, sociologilor, politologilor şi a jurnaliştilor.

Această gravă şi condamnabilă situaţie m-a determinat să aştern pe hîrtie cele de faţă, în pofida faptului că n-am nici o vocaţie de scriitor, dar am folosit şi aplicat în investigaţii timp de peste 6 decenii, metodologia identificării adevărului ştiinţific. De asemenea o fac, în pofida pierderii vederii, privat de cele două preţioase auxiliare, indispensabile reţionamentului, creionul şi hîrtia, excepţie făcînd numai geniile.

O fac cu scopul de a oferi mărturii şi relatări inedite categoriilor de cetăţeni menţionate, maselor de cetăţeni naivi sau creduli şi ignoranţi, al căror discernămînt a fost distrus de epocil de lumină şi de aur şi care au acceptat, aplaudat şi votat pe cei care au reprezentat ieri, ca şi azi, comunismul.

Totuşi, o fac din conştiinţa datoriei faţă de naţiunea română.

O fac exclusiv din memorie, lipsit fiind de sursele de informare de care a avut grijă securitatea comunistă să mă deposedeze cu prilejul percheziţiilor şi arestărilor mele.

Datorită lipsei vederii şi vîrstei octogenare, n-am putut apela la bibliotecile publice (Biblioteca Universitară, Biblioteca Academiei, Biblioteca de Stat etc.), din care de altfel au fost sustrase lucrările aferente naţionalismului şi uneori incendiate, cazul operei lui Lucian Blaga.

Datorez redactarea amintirilor de faţă preţiosului ajutor pe care mi l-a dat distinsul vecin de bloc, ing. Stefan Necula. Acesta, aparţinînd generaţiei mele şi posedînd o frumoasă cultură socio-politică, mi-a fost util in discutarea diverselor probleme abordate.

De asemenea, adresez soţiei mele toată gratitudinea pentru preţiosul ajutor spiritual şi material ce mi l-a acordat.

Din cuprins menţionăm: ecoul procesului studenţilor din închisoarea Văcăreşti (1924) în oraşul istoric al Bihariei, Beiuş, semitismul şi antisemitismul, acţiuni antibolşevice şi antiateiste, mişcările studenţeşti şi Numerus clausus (1922), acţiuni potrivnice prevederii naturalizării evreilor paşaportari din proiectul Constituţiei de la 1923, procesul şi victoria studenţilor din închisoarea de la Văcăreşti (1925), geneza Mişcării Legionare, obiective şi metode, prigoana şi dizolvarea în trei etape a Mişcării de către G.Mironescu, N.Iorga şi I.G.Duca, desfăşurarea taberelor de muncă legionară în toată ţara, tabăra de la Dealul Negru (M-ţii Apuseni), fenomenul Moţa-Marin, afluenţa intelectualilor, inclusiv a celor de vîrf, spre Mişcarea Legionară, victoria în alegerile din 1937, conspiraţia regală pentru lichidarea Mişcării, conspiraţia asasinării Mişcării, asasinarea ei, pedepsirea lui Armand Călinescu, masacrarea căpeteniilor legionare din întreaga ţară, abdicarea Regelui Carol al II-lea, instaurarea guvernului Ion Antonescu-Horia Sima, neînţelegerile dintre aceştia, pretinsa rebeliune legionară, în fond lovitură de stat, încheiere.

x

x x

In anul 1924, ca elev în cursul inferior al Liceului Samuil Vulcan din Beiuş, mă aflam alături de circa 150 elevi în internatul Greco-Catolic (Unit) al episcopului Mihai Pavel de pe valea Crişului Negru. In fiecare dimineaţă şi seară ne îndreptam cu toţii spre capela internatului, la "oraţie", unde se oficia un scurt serviciu religios. La încheierea acestuia apărea în faţa Altarului preniantul "octavanilor", "ductorul" elevilor internatului, care spunea: "acum să ne rugăm lui Dumnezeu pentru achitarea studenţilor închişi la Văcăreşti" şi-i nominaliza: Corneliu Zelea Codreanu, Ionel Moţa[x]

[x] Fiul preotului şi scriitorului Ioan Moţa, directorul revistei

./.

Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Ilie Gârneaţă şi Tudose Popescu Urma apoi Tatăl Nostru în cor şi se cerea Divinităţii apărarea în procesul studenţilor.

Este semnificativă comunicarea de idei şi simţuri între metropola Moldovei - Iaşi - din est şi citadela de culturalizare naţional-creştină - Beiuş - din vestul ţării.

Ce se întîmplase? Se produsese reacţia biologică a neamului românesc, prin ceea ce avea el mai curat, studenţimea, din cele trei universităţi: Iaşi, Cluj şi Bucureşti; aceasta reprezenta barometrul bio-social al naţiunii, semnalînd prin instinct primejdia distrugerii spirituale şi materiale a neamului. Confirmarea existenţei acestui instinct în sufletele şi inimile studenţilor şi elevilor din cursul superior de liceu s-a demonstrat în zilele noastre prin puternicele manifestaţii studenţeşti din: Piaţa Tien-An-Men, China, Piaţa Universităţii din Bucureşti, din Bulgaria, Ceho-Slovacia, Albania, Germania Democrată de est etc., precum şi din Birmania unde studenţimea s-a solidarizat cu laureata premiului Nobel pentru pace, reprezentanta opoziţiei, Suki.

Pentru a înţelege reacţia menţionată a neamului, este necesară o scurtă retrospectivă istorică, social-politică. După anul 1830, poporul român a suferit o puternică invazie, cele barbare fiin efemere, invazia "ovreimii", care a coborît dinspre miazănoapte, din Polonia (Galiţia) şi s-a aşezat mai întîi în Bucovina, Nordul Moldovei, Maramureş şi în partea de sus a Crişanei, apoi s-a lăsat între Tisa şi Nistru pînă la Dunăre. Concomitent cu aşezarea, evreimea îşi desfăşoară intensiv şi extensiv acţiunea proprie semitismului, exploatarea, respectiv acţiunea de distrugere spirituală şi materială

"Foaie pentru minte, inimă şi literatură", editată la Orăştie, în Imperiul Austroungar, edilul monumentalei catedrale din aceeaşi localitate.

./.

ţării.

Acest sistem distructiv este bine cunoscut istoriei omenii, fiind practicat din cele mai vechi timpuri, cel puţin din vreurile biblice.

Acţiunea antisemită, ca reacţie la acţiunea semită, este onsemnată de istorie în diferite epoci.

La noi în ţară oraşele şi satele cad pradă semitismului. n general lipseşte reacţia care apare foarte sporadic şi neînsemnă. De pildă, în comuna Vezendiu (plasa Carei), se afla o prăvălie vreiască cu diferite produse utile sătenilor, întreg satul fiind la iscreţia acesteia. Învăţătorul, preotul şi alţi ţărani vrednici ca ă anihileze comerţul evreiesc, pun bazele unei cooperative, dar nu ot face faţă concurenţei, sătenii continuînd să cumpere de la evrei n virtutea obişnuinţei. Soluţia de salvare a dat-o învăţătorul, care propus metoda "spirtului negru", respectiv sustragerea de la plata impozitelor faţă de stat. Îşi procurau băuturile alcoolice în mod clandestin, neplătind impozitul faţă de stat şi în felul acesta au putut să reducă preţurile cu 25-5o bani la alte articole de băcănie. După cîţiva ani evreul, neputînd face faţă concurenţei, a trebuit să părăsească satul.

După zeci de ani de exploatare cumplită, cărturarii vremii, prin scrierile lor, trag semnalul de alarmă; astfel în Moldova, V. Alecsandri în "Lipitorile satelor" etc., M.Eminescu prin nenumăratele lui articole de presă, prin "Doina" etc. şi alţii ca aceştia.

In Ardeal, poetul şi scriitorul Dimitrie Sfura din şcoala revistei Familia a lui Iosif Vulcan, în Almanahul Diorile Bihorului editat de Junimea Română de la Oradea în anul 1854, scria în una din poezii versul:....."şi jidanul cel cu floace

punga mea o stoarce".

D.Sfura explora, precum V.Alecsandri, satele din ţinutul

./.

Bihariei, situaţie ce l-a făcut să scrie versul de mai sus. La moartea lui prematură, necrologul a fost prezentat de Iosif Vulcan.

Cu toate semnalele trase de cărturarii vremii, politicieni şi guvernanţii ţării se fac că nu aud şi nu văd, sînt insensibili. Aceasta datorită grijii ce purta evreimea de a administra pilule narcotice - mita şi corupţia - acestora.

Astfel acţiunea semitismului a continuat nestingherită încă zeci de ani.

Tărănimea din Moldova, în 19o7, nu mai poate suporta jugul exploatării, impus pe moşiile boiereşti, arendate evreilor, în frunte cu fraţii Fischer şi alţii ca ei. La Flămînda se produce scînteia răscoalei. Grupuri imense de răsculaţi înarmaţi cu furci, coase şi securi se îndreaptă spre oraşul Focşani şi atacă cartierele evreieşti, devastîndu-le şi incendiindu-le. Răscoala se extinde năvalnic asupra tuturor exploatatorilor (din relatarea unui evreu de cetăţenie română într-o emisiune de la radio Israel, din vara anului 1991, dedicată răscoalei din 19o7).

Consecinţele sînt cunoscute şi consemnate de istorie, inclusiv înăbuşirea în sînge a răscoalei.

Menţionăm că în manualele de istorie nu se menţionează caracterul net antisemit al începutului răscoalei din 19o7, datorită pilulelor narcotice menţionate.

Di toată această tragedie, guvernanţii ţării nu învaţă nimic şi continuă să omită legiferarea unor măsuri de apărare socială. In aceste condiţii, semitismul îşi continuă acţiunea nestingherit pînă la prima conflagraţie mondială care ne aduce întregirea ţării, dar nu şi schimbarea mentalităţii socio-politice.

La sfîrşitul războiului, poporul român se află în preajma unei noi invazii, de această dată dinspre răsărit, invazia bolşevică generată prin descompunerea statului ţarist. Această invazie are un

dublu aspect: unul militar şi altul ideologic comunist. In faţa acestei situaţii, populaţia ţării se cutremură. Tineretul din Moldova, posesor al instinctului presimţirii, se agită, se frămîntă. Elevii claselor superioare ale liceelor din Iaşi, în frunte cu C.Z.Codreanu, se adună în primăvara anului 1919 în pădurea Dobrina unde discută iminenţa invaziei armatei roşii. Ei hotărăsc să-şi achiziţioneze armament, să stabilească cuiburi de rezistenţă şi depun jurămînt de apărare a Patriei chiar cu jertfa lor. Prin această rezistenţă ei urmăreau două scopuri: hărţuiala invadatorilor şi a oferi populaţiei speranţa izbîndei.

Iniţiativa acţiunii elevilor, foarte semnificativă, nu s-a realizat, deoarece au intervenit ostaşii victorioşi de pe cîmpurile de luptă de la Mărăşti şi Mărăşeşti, care au respins incursiunile Armatei Roşii.

In ce priveşte invazia ideologică comunistă, spre nefericirea neamului, n-a putut fi oprită.

Mii de agenţi comunişti, de toate categoriile şi din toate clasele sociale s-au strecurat în ţară şi s-au infiltrat în instituţii, uzine, fabrici şi intreprinderi în diversele ramuri de activitate. Universităţile şi şcolile au fost afectate cu precădere. La Universitatea din Iaşi unii dintre profesori au căzut victime noii ideologii. Astfel, profesorul Paul Bujor declara în Universitate şi la întrunirile publice "lumina vine de la Răsărit".

In anul 1920, Senatul Universitar din Iaşi, în frunte cu Paul Bujor, hotărăşte deschiderea anului şcolar-universitar fără slujbă religioasă, călcînd astfel tradiţia. Un comitet studenţesc, condus de C.Z.Codreanu se prezintă la Senat şi protestează. Protestul lor fiind respins, studenţii hotărăsc biocotarea deschiderii cursurilor şi zăvorăsc intrarea în Universitate..

./.

In ziua deschiderii se întîmplă grave incidente între organizatori şi studenţi. Aceştia din urmă, în frunte cu C.Z.Codreanu, sînt bătuţi şi călcaţi în picioare. Ecoul incidentelor tragice şi presiunea opiniei publice obligă Senatul Universitar la deschiderea Universităţii prin oficierea serviciului religios. Discursul de deschidere îl rosteşte profesorul A.C.Cuza. Studenţimea şi opinia publică sînt satisfăcute.

Lumea muncitorească din Iaşi a căzut şi ea victimă ideologiei comuniste. In fabrici, uzine şi intreprinderi se instalează dezordinea. Muncitorii care nu vor să se ralieze ideologiei comuniste sînt maltrataţi şi bătuţi. Se arborase pe acoperişurile fabricilor şi atelierelor steagul roşu cu secera şi ciocanul. Peste tot se instalase haosul. Populaţia oraşului era înspăimîntată şi aştepta salvare.

Studenţimea şi elevii mai mari sesizează primejdia şi, trecînd peste instinctul de conservare, se hotărăsc să intre în acţiune. Aceştia, în frunte cu C.Z.Codreanu, după o scurtă lămurire a opiniei publice, se constituie în grupuri mari, se încolonează şi, însoţiţi de o parte din populaţie, se îndreaptă spre atelierele Monopolul Regiilor Statului unde, forţînd intrarea zăvorîtă de grevişti intră în incintă. C.Z.Codreanu se urcă pe acoperişul clădirii şi smulge drapelul roşu cu secera şi ciocanul, îl aruncă jos şi este călcat în picioare de mulţime.

Intervenţia hotărîtă a populaţiei înfrînge muncitorii care se aflau în grevă. Un avertisment similar se produce şi la Căile Ferate şi alte întreprinderi. Ne aflăm în faţa celei de-a treia acţiune anticomunistă pe lîngă pădurea Dobrina şi Universitate.

Care este poziţia evreimii faţă de invazia comunistă? Ea se bucură, jubilează, aşa cum se va bucura şi va jubila după circa 20 de ani, cînd întîmpină cu aplauze şi flori armata sovietică, ce

./.

intra în ţara noastră, în timp ce populaţia băştinaşă fugea îngrozită, sperînd să-şi salveze cel puţin viaţa. Să ne mai mirăm de reacţiile antisemite! Evreimea se bucură căci ea cîştigă un aliat puternic prin comunism. Nu numai că se bucură, dar ea adoptă această concepţie ateistă şi internaţionalistă, pe care se angajează să o propage şi difuzeze în toate păturile sociale, adoptare nu de dragul neamului lor, ci în scopul descompunerii spirituale şi materiale a băştinaşilor; şi mai mult, se angajează la organizarea de celule comuniste, situîndu-se chiar la conducere (a se vedea şi interviul luat de istoricul Cazacu de la Paris lui Gh.Apostol cu ani în urmă).

In 1920 iudeo-comuniştii pun la cale asasinarea regelui Ferdinand şi a reginei Maria. Cu prilejul festivităţilor legate de încoronare la Senat, evreul Max Goldstein a făcut să explodeze o bombă. Intîmplarea face să nu cadă victimă Regele şi Regina, ci episcopul greco-catolic (Unit) de Oradea, Demetriu Radu[x], ucis pe loc şi episcopul ortodox de Oradea, Roman Ciorogaru, care a pierdut un braţ.

Evreimea se consolidează, dublîndu-şi chiar acţiunea. Se vede stăpînă pe situaţie în toate domeniile şi militează în calitatea lor de paşaportari pentru obţinerea naturalizării, respectiv obţinerea cetăţeniei române. Ei devin aroganţi, sfidători, jicnind chiar demnitatea naţiunii române.

Astfel, evreimea de la conducerea comunităţii lor pînă la studenţii în medicină consideră că practica disecării pe cadavrele evreieşti la facultăţile de medicină de către studenţii creştini ("goimi") constituie o profanare a cultului mozaic, motiv pentru care se trece la sustragerea lor de la morgă şi din sălile de disec-

[x] In amintirea lui s-a dat numele intrării Episcopul Radu din capitală.

./.

ţie[x].

Atitudinea studenţimii în raport cu starea spirituală şi materială a naţiunii era hrănită de seva creată de cărturarii vremurilor: V.Alecsandri, M.Eminescu, B.P.Haşdeu, A,Xenopol, V.Conta etc., precum şi de seva cărturarilor contemporani: la Iaşi A.C.Cuza, N.Iorga, Găvănescu, Şumuleanu, Traian Brăileanu etc.; la Cluj scriitor Bogdan Duică, profesorul de drept roman Cătuneanu, Octavian Goga I.Moţa, preşedinte al Centrului Studenţesc "Petru Maior", care traduce din limba franceză "Protocoalele înţelepţilor Sionului" etc.; la Bucureşti prof.dr. N.Paulescu, dr. V.Trifu, Simion Mehedinţi, Vasile Pârvan şi alţii.

In plus, ceea ce este foarte important şi regretabil este faptul că sociologii ignoră studenţimea care posedă instinctul biologic de presimţire a primejdiilor ce se abat asupra naţiunii.

Studenţimea de la facultăţile de medicină din ţară consideră ca o dezonorare a naţiunii române hotărîrea Comunităţii evreieşti şi a studenţilor evrei de a sustrage cadavrele lor şi a practica disecţia numai pe cadavre creştine. La facultatea de medicină de la Cluj se produce scînteia. Studenţii trec la alungarea colegilor evrei din sălile de disecţie, spunîndu-le: "de azi înainte nu veţi mai diseca pe cadavre creştine, dacă vreţi disecţii, le veţi face pe cadavrele neamului vostru".

Această acţiune memorabilă este imediat însuşită de toţi studenţii Universităţii din Cluj, în frunte cu Ionel Moţa, precum şi de studenţimea din întreaga ţară. In acest moment, studenţimea freamătă, se află în plină efervescenţă ("Mustul care fierbe" de Octavian Goga) şi în cadrul unei întruniri, declară ziua de 10 decembrie, anul 1922, ca zi naţională a studenţimii române. Cu acest prilej s-a

[x] Această acţiune avea să conducă la mişcările studenţeşti din 1922.

./.

intonat pentru prima oară imnul studenţesc "Studenţi creştini din România Mare" (autor: poetul Iustin Ilieş) . Din acest imn menţionăm următoarele versuri:

Studenţi creştini din România Mare
Se-mbracă-n doliu neamul românesc
Jidanii ne sugrumă naţiunea
Si-avutul ţării noastre jefuiesc.

Această zi s-a sărbătorit în fiecare an pînă la instalarea comunismului în România.

De asemenea s-a cerut aplicarea maximei "Numerus clausus",[x] constatîndu-se împînzirea universităţilor cu studenţi evrei.

Evreimea, luînd în consideraţie acţiunile tineretului - elevi şi studenţi - începînd cu pădurea Dobrina de la Iaşi pînă la scînteia de la Cluj, şi-a dat seama că studenţimea este pericolul principal al semitismului. In această situaţie ea ia măsuri în sferele puterii de atunci, de anihilare a acţiunilor studenţeşti. Astfel, ministrul Mărzescu din guvernul Naţional-Liberal numeşte în anul 1923 pe Manciu ca Prefect al Poliţiei Iaşi cu misiunea de a lichida acţiunea antisemită a studenţilor. Acesta duce o campanie puternică de provocări în mijlocul studenţilor, urmate de incidente, arestări, maltratări şi procese. Studentul Gh.Manole este omorît în bătăi, iar C.Z.Codreanu este atacat în plină stradă în două rînduri de poliţiştii lui Manciu. Astfel încep să se manifeste acţiunile represive asupra tineretului care se vor sfîrşi odată cu asasinarea lui C.Z.Codreanu şi deci cu lichidarea Mişcării Legionare.

Acţiunile represive încep cu interzicerea din partea guvernanţilor a tuturor congreselor studenţeşti şi eliminarea din toate

---

[x] Numărul studenţilor evrei să fie proporţional cu numărul populaţiei.

./.

universităţile din ţară a conducătorilor Ionel Moţa şi alţi stu
fruntaşi, fiind trataţi ca nişte elevi de liceu care trebuie să
tească pentru "păcatele" lor, deşi se aflau în plină maturitate
gîndire socio-politică. Amintim că la vîrsta lor, Avram Iancu or
niza revoluţia de la 1848 în munţii Apuseni, pe care la vîrsta d
24 de ani a declanşat-o şi a condus-o.

Studenţimea nu dezarmează şi îşi continuă ţelurile ei.
nul dintre acestea este lupta împotriva acordării cetăţeniei rom
evreilor care consideră că a sosit momentul oportun pentru obţin
ei. Studenţii, alături de o parte din intelectualii ţării, duc o
re campanie de lămurire a deputaţilor şi senatorilor din Parlame
care dezbăteau proiectul Constituţiei din 1923, inclusiv natural
rea în masă a evreilor, solicitînd acordarea cetăţeniei individu
de la caz la caz. C.Z.Codreanu la Iaşi, în fruntea unui mare gru
studenţi, tipăreşte şi difuzează în toate centrele universitare
manifest în care se explică motivele imperioase de a se opune na
ralizării şi arată între altele exploatarea semitistă de peste l
ani, precum şi perspectivele sumbre în cazul legalizării acţiuni
lor. Toată lupta a fost inutilă, evreimea primind prin constituţi
naturalizarea.

Tot în anul 1923, parte din intelectualii ţării împreu
cu studenţii, în această gravă situaţie socio-politică a ţării,
tărăsc întemeierea Ligii Apărării Naţionale Creştine (L.A.N.C.).
Dintre intelectuali menţionăm: la Iaşi, profesorii: A.C.Cuza, N.
ga, I.Găvănescu, Şumuleanu etc.; la Cluj: profesorii Bogdan Duică
Cătuneanu, av. Elena Bratu şi alţii; la Bucureşti, prof. M.Paules
dr. Trifu etc. Intre fruntaşii L.A.N.C. foarte activi erau A.C.Cu
şi N.Iorga. Menţionăm că acesta din urmă purta, alături de studen
calificativul de mai tîrziu din Piaţa Universităţii, de "golan".

./.

Studenţimea ieşeană în frunte cu C.Z.Codreanu, lipsită de ondiţii suficiente de cazare, hotărăşte construirea pe cont propriu unui cămin, în cadrul unei tabere studenţeşti la Ungheni, în anul 924, tabără care va genera mai tîrziu taberele legionare de muncă. ctivitatea în tabăra studenţilor, frămîntînd lutul cu picioarele şi asonînd vălătucii cu mîinile, polarizează în jurul şantierului sute i mii de admiratori.

Părinţii sînt satisfăcuţi cînd îşi văd copiii, în timpul liber, într-o activitate care-i pregăteşte pentru viaţă şi nu în cafenele şi baruri.

In activitatea de şantier studenţii sînt însă atacaţi şi arestaţi (5o de studenţi) de poliţia orefectului Manciu, pretextînd că în tabără se pune la cale un complot împotriva statului! Sînt transportaţi cu toţii la poliţie, maltrataţi şi batjocoriţi. Prefectul Manciu îşi continuă cu furie activitatea de represiune. Cu prilejul unui proces studenţesc, în plină şedinţă, el părăseşte împreună cu poliţiştii lui grupul acuzării şi se îndreaptă ameninţător, cu pistolul în mînă, spre apărare unde se află şi C.Z.Codreanu. Acesta, în legitimă apărare, îl împuşcă pe Manciu mortal. Urmează procesul în care sînt implicaţi drept complotişti studenţii: Ionel Moţa, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Ilie Gârneaţă şi Tudose Popescu. Procesul se judecă la Iaşi şi cu fiecare şedinţă creşte simpatia populaţiei ieşene, motiv pentru care evreimea reuşeşte să-l transfere la Focşani, un puternic centru evreiesc. Polarizarea simpatiilor populaţiei oraşului se repetă şi aici, determinînd mutarea procesului din nord-estul ţării în sud-vestul ţării, la Turnu Severin. La ultima şedinţă clădirea tribunalului este împresurată de mii de simpatizanţi care ovaţionau pe studenţi.

Merită să fie menţionat un episod semnificativ. La strigă-

./.

rea aprodului "Să intre martorul Prof.N.Paulescu", la apariţia acestuia în sală, întregul complet de judecată, magistraţi şi juraţi, ridică în picioare în onoarea savantului, unul din promotorii naţionalismului românesc. Acesta a demonstrat ştiinţific legitimitatea acţiunii lor. A urmat citirea sentinţei de achitare.

Achitarea a constituit o strălucită victorie a studenţil confirmîndu-se astfel dreptatea cauzei lor.

Studenţii se întorc spre oraşele universitare, de care aparţineau, în care li s-au făcut primiri triumfale. La Cluj, de pildă, studenţii din ultimii ani ne relatau că la sosirea în gară a trenului care îl aducea pe Ionel Moţa, o mulţime imensă se afla pe peron şi pe Bulevardul Gării pînă în piaţa Matei Corvin, unde Ionel Moţa este ridicat pe braţe şi ovaţionat. La Craiova, victoria studenţilor este sărbătorită cu multă însufleţire de prefectura judeţului, la care au participat mulţi intelectuali din provincie.

După refacerea sănătăţii în sînul familiilor, studenţii se reîntorc la universităţile de care aparţin, unii spre a-şi încheia cursurile şi alţii spre a-şi începe profesiunile pentru care s-au pregătit. Dar cu toţii reiau activitatea socio-politică în cadrul L.A.N.C.-ului, participînd inclusiv la şedinţele acesteia. După fiecare şedinţă, ei se îndreptau, pe rînd, spre cîte una din casele lor unde comentau, reflectau şi meditau asupra subiectelor dezbătute. Dar ei, foştii studenţi închişi la Văcăreşti (Văcăreşteni) nu se limitează numai la a comenta problemele ideologice şi aplicative ale L.A.N.C.-ului, ci trec la abordarea problemelor ale diferitelor stări socio-politice ale ţării noastre. Asfel, ei observă că guvernele şi politicienii ţării apreciază că, prin reîntregirea neamului în hotarele lui firesti, visul milenar s-a realizat. De acum calea progresului şi fericirii ţării noastre s-a deschis. Gravă e-

./.

oare, estimează Văcăreştenii, căci numai în cîţiva ani de la în-
tregire urmările năravurilor şi moravurilor moştenite prin succe-
ori încă din epoca fanariotă se desfăşoară nestingherit. Imorali-
atea se instalează în toate domeniile. Mita, corupţia, afacerile
eroase, nepotismul, inechităţile sociale şi toate nelegiuirile
înt practicate liber.

Responsabilii acestei stări sînt guvernele şi politicienii
ării, care nu numai că n-au oprit-o, ci au stimulat-o şi chiar au
ultivat-o. Văcăreştenii, în urma interpretării datelor, conchid
ă reîntregirea nu s-a făcut complet. Ea trebuia însoţită imediat
e întregirea spirituală. Etica şi morala trebuiau să călăuzească
i să anime activităţile din toate domeniile şi în special cele
ocio-politice.

Spre onoarea neamului, aceleaşi gînduri au fost nutrite,
pproximativ în acelaşi timp, de către intelectualii clujeni, savan-
ţii profesori: Iuliu Haţieganu, Iuliu Moldovan, Iacob Iacobovici,
Emil Racoviţă, Sextil Puşcariu etc., precum şi savantul prof. Simion
Mehedinţi din Bucureşti.

Inainte de a reveni la Văcăreşteni, consider util să amin-
tesc pe scurt obiectivele acestora.

Intelectualii clujeni menţionaţi în cadrul Subsecţiei Eu-
genie şi Biopolitică, precum şi în cadrul instituţiei aplicative,
"Soimii Carpaţilor", condusă de prof. I.Haţieganu şi Onoriu Cheţia-
nu de sub auspiciile societăţii "Astra Română" au militat pentru e-
manciparea culturală, civică, medicală, educaţional-fizică etc., a
naţiunii.

Impresionat, emoţionat şi frapat de precizia exerciţiilor
de ansamblu prezentate în cadrul programului cultural-sportiv de
ţărăncile şi ţăranii moţi, în pitoreştile lor costume naţionale

./.

(exerciţii cu tulnice şi lănci executate sub conducerea lui O.Che-
ţianu), profesorul N.Iorga şi-a întins ambele mîini spre profesoru
I.Haţieganu (lîngă care stătea) şi, cu o voce tremurîndă de sincer
regret i-a spus: "Domnule Haţieganu, te rog iartă-mă că nu te-am
înţeles şi nu am sprijinit dorinţa d-tale. Dacă aş fi acum preşe-
dinte al Consiliului de Miniştri aş accepta înfiinţarea Ministeru-
lui Educaţiei Fizice. Ceea ce noi cărturarii n-am reuşit să facem,
aţi rezolvat voi, ardelenii, atît de admirabil prin educaţia fizic
- atragerea în viaţa sportivă, în viaţa sănătăţii, a ţăranilor noş-
tri. Te felicit din tot sufletul!" Acestea s-au petrecut în anul
1938, la adunarea Astrei de la Abrud, condusă de prof.univ. Iuliu
Moldovan (din Stefan Blăjan "contemporanii şi urmaşii despre Iuliu
Haţieganu, pag.171, Cluj-Napoca, 1985).

372 328

Scriitorul I.Agârbiceanu face următoarele aprecieri asu-
pra instituţiei "Soimii Carpaţilor":... Instituţia "Soimii Carpaţi-
lor" născută din iniţiativa şi sub conducerea domnului dr. Iuliu Ha
ţieganu şi care are ca program educaţia integrală, trupească şi su-
fletească a întregului popor, începînd de la copiii de şcoală, cre
te din an în an, mai ales în satele noastre. Ea ajunge să concentre
ze atenţiunea plugarilor, să fie iubită şi cei care intră în ea se
simt crescuţi în mîndria şi simţul lor de demnitate şi să-şi împli-
nească mai cu plăcere datoriile principale de cetăţeni, de români"
(op.cit., pag.36).

Cu cedarea unei părţi a Transilvaniei, sediul societăţii
Astra Română s-a mutat la Sibiu, unde şi-a continuat activitatea.
După retrocedare a revenit la Cluj, continuîndu-şi activitatea pînă
la instalarea comunismului cînd a fost desfiinţată, fiind o piedică
în calea propăşirii acestuia.

Referitor la prof. Simion Mehedinţi, fiu de ţăran din

./.

Vrancea, acesta, animat şi intens preocupat de emanciparea poporului român, a elaborat un nou sistem de educaţie civică, Scoala muncii (Altă creştere, 1919), sistem ce se adresează întregii naţiuni.

Observăm astăzi că, abia după 7o de ani de la începutul activităţii de emancipare a naţiunii de grupul de intelectuali clujeni în frunte cu prof. Iuliu Haţieganu, de la semnalarea necesităţii imperioase a înnobilării etice a naţiunii prin formarea omului nou de către grupul de Văcăreşteni în frunte cu C.Z.Codreanu şi de la elaborarea sistemului pedagogic "Altă creştere" de prof. Simion Mehedinţi, se repune primatul moralei în politică de către prof. Doina Cornea, de către scriitoarea şi poeta Ana Blandiana, de către preşedintele Partidului Naţional Tărănesc, Creştin şi Democrat, Corneliu Coposu şi de către preşedintele Partidului Alianţa Civică, prof. Nicolae Manolescu.

Revenind la Văcăreşteni, după circa doi ani de zile de participare la şedinţele L.A.N.C.-ului, ei constată că aceste este stăpînit de aceleaşi moravuri şi năravuri ca toate celelalte partide politice. Singura deosebire era caracterul antisemit al ligii. Pentru Văcăreşteni, antisemitismul nu era o problemă majoră. In concepţia lor era indiferent cine exploatează şi sapă la temelia spirituală şi materială a naţiunii; evrei, greci, armeni, români; toţi aceştia erau duşmanii naţiunii care trebuiau anihilaţi.

Obiectivele Văcăreştenilor erau: înnobilarea spirituală pe temeiul moralei creştine, formarea omului nou prin şcoala muncii, reconstrucţia ţării, respectînd legile firii (legile biologice) şi înnobilarea biologică prin eugenie.

Căile de realizare erau: puternica credinţă în victoria finală şi lupta dusă cu totală abnegaţie pînă la jertfirea de sine.

Referitor la formarea omului nou, respectiv la schimbarea

./.

totală a mentalităţii, inclusiv crearea de noi caractere, menţionăm că acest imperativ a fost formulat prima oară după primul război mondial de către Mişcarea Legionară. Ceauşescu şi comuniştii lui au împrumutat acest imperativ, dar l-au compromis prin dispreţul ce l-au avut faţă de personalitatea omului.

Referitor la legile firii, Văcăreştenii cunoşteau de la colegii lor medicinişti maxima savantului român, prof. N.Paulescu, descoperitorul insulinei: "ramura culminantă a biologiei este sociologia" (Dr. V.Trifu ,Fiziologie filozofică, 1944). Prof. Emil Racoviţă, întemeietorul Biospeologiei, în lecţia de deschidere a cursului de biologie la Universitatea din Cluj, cita şi comenta maxima prof. N.Paulescu astfel: "Domnilor studenţi, parte dintre d-voastră veţi deveni politicieni şi veţi vota legi. Să ştiţi că legile sociale, ca să fie viabile, trebuie să respecte legile biologice. Statul şi orînduirea care nu le respectă sînt sortite prăbuşirii. Imperiul sovietic, nerespectînd instinctele de proprietate şi libertate, mai repede sau mai tîrziu, se va nărui".

In legătură cu eugenia, menţionăm că unul dintre cercetătorii care se ocupau cu această problemă era antropologul dr. Iordache Făcăoaru. Acesta urmărea identificarea ţinutului din ţară ce avea populaţie cu caractere biologice şi spirituale optime.

In anul 1927, grupul Văcăreştenilor deveniţi deja cetăţeni profesionişti ai ţării (cu o experienţă socio-politică de 7 ani), hotărăsc întemeierea oficială a unei mişcări pentru realizarea obiectivelor lor. In luna iunie a acestui an (1927) acest grup compus din Cornel Z. Codreanu - ieşan, Ionel Moţa - ardelean, Radu Mironovici bucovinean, Corneliu Georgescu - sibian şi Ilie Gârneaţă - moldovean se întrunesc la locuinţa lui C.Z.Codreanu pentru a întemeia Mişcarea Legionară.

./.

Ei purtau la piepturile lor, drept talisman, un săcuşor de pămînt care conţinea ţărînă sfinţită de sîngele şi sudoarea străbunilor, colectată din toate provinciile ţării întregite[x].

Pe masa de scris se afla icoana Arhanghelului Mihail, al cărei cadru era aureolat de o bandă tricoloră. Icoana fusese adusă de ei de la capela închisorii Văcăreşti şi depusă la biserica Sf. Spiridon din Iaşi. Cei cinci se aliniază în faţa icoanei şi, după o rugăciune, depun legămîntul de credinţă, angajîndu-se să lupte pentru mîntuirea neamului pînă la sacrificiu.[xx] In scurta sa cuvîntare, C.Z.Codreanu a spus: "In lupta noastră dreaptă noi vom învinge, dacă nu în viaţă, după moarte, dar victoria va fi a noastră". El declară în continuare: "să vină în aceste rînduri cel ce crede nelimitat şi să rămînă în afară cel ce are îndoieli".

Cu acest prilej, Ionel Moţa, apreciind înaltele calităţi de conducător ale lui C.Z.Codreanu, declară, adresîndu-i-se: "Tu eşti Căpitanul nostru"[xxx] (revista "Baricada" nr.13, 1992).

Aşa a luat naştere Mişcarea Legionară a cărei origine începe însă în anul 1919, cu acţiunile antibolşevice de la Dobrina şi care continuă cu manifestaţia antiateistă de la Universitatea din Iaşi, cu manifestările anticomuniste de la Regia Monopolurilor Statului şi de la Căile Ferate, cu tabăra studenţească de la Ungheni (1924), cu procesul studenţilor de la Văcăreşti şi se desăvîrşeşte

[x] Menţionăm că la dezgroparea celor 14 martiri după 2 ani de la asasinare, s-a găsit la pieptul lui C.Z.Codreanu, alături de o cruciuliţă şi o iconiţă a Maicii Domnului, săcuşorul de pămînt, în buzunarul hainei o carte de rugăciuni, iar la gît şireangul cu care călăul i-a curmat viaţa.

[xx] Referitor la spiritul de sacrificiu, Ionel Moţa se exprimă în cartea sa "Cranii de lemn" astfel: "În acţiunea noastră, cea mai teribilă armă este propria noastră cenuşă".

[xxx] Cu această ocazie se stabileşte ca port vestimentar al Mişcării Legionare cămaşa verde, culoarea ierbii ce simbolizează reînvierea naturii.

./.

în anul 1927 în faţa icoanei Arhanghelului Mihail, aşa cum am relatat mai sus.

Rezultă limpede originea autohtonă a Mişcării, considerată tendenţios de adversari ca avînd origine fascisto-nazistă. Menţionăm că în anul 1919, Mussolini îşi organiza fasciile în vederea pregătirii marşului asupra Romei pe care l-a realizat în 1922, cînd pre ia conducerea Italiei, iar Hitler ajunge la putere abia în anul 193 deci după 14 ani de la primele acţiuni ale căpeteniilor Mişcării Legionare.

Originea autohtonă a Mişcării a fost atestată de istoricul Vlad Georgescu într-o emisiune la Europa Liberă, cu aproximativ doi ani înainte de moartea sa, folosind argumentele a doi istorici străini, unul german şi unul englez. De asemenea, este afirmată tot de acesta ca autohtonă în "Istoria Românilor de la origini pînă în zilele noastre" (1992).

Mişcarea Legionară îşi începe activitatea prin elaborarea unei călăuze a legionarului, denumită "Cărticica şefului de cuib", care prezintă credinţa Mişcării, obiectivele ei, structura organizatorică şi directivele de acţiune.

La temelia organizaţiei se află două principii care-i conferă puterea: disciplina şi ierarhia. Termenul "disciplină (devenit banal) are o accepţiune nouă. In raport cu disciplina cazonă care este obligatorie şi cu disciplina de club sau de partid politic care este consimţită, în general în scopuri mercantile şi de parvenire, disciplina legionară este conştient acceptată în vederea scopului urmărit: salvarea naţiunii.

Cărticica şefului de cuib a fost difuzată în toată ţara, mai ales prin centrele studenţeşti.

Intelectualii de la oraşe şi sate, muncitorii şi ţăranii,

./.

cunoscători ai activităţii fruntaşilor Mişcării, s-au bucurat de noile idei ce priveau guvernarea ţării.

Mişcarea Legionară se implică în toate problemele ce frămîntă ţara. Una dintre acestea, foarte supărătoare, era frînarea propagandei comuniste în Basarabia, susţinută de vecinii din stînga Nistrului.

In situaţia dată, Mişcarea Legionară hotărăşte o mare întrunire la Cahul în ianuarie 1928, unde se adună mii de oameni (N. Creţia, Baricada nr.15, 1992), dar autorităţile locale au intervenit (evident cu "acordul" tacit al Bucureştiului), împiedicînd desfăşurarea ei normală şi legală.

Cu toate stăruinţele participanţilor de a ţine adunarea, C.Z.Codreanu s-a supus intervenţiei organelor locale şi a cerut imediat Ministerului de Interne autorizaţia necesară, solicitată de localnici, pe care a primit-o, confirmîndu-se astfel ilegalitatea autorităţilor locale. Adunarea a avut loc cu participarea a circa 2o.ooo de oameni, succesul Mişcării fiind evident.

Este util să menţionăm şi să subliniem următorul paradox semnificativ. In timp ce organele statului arestau, judecau şi condamnau cetăţenii pentru propagandă comunistă, Mişcării Legionare i se interzicea propaganda anticomunistă.

De acum, Mişcarea Legionară se angajează hotărît în campaniile electorale pentru locurile devenite vacante în Parlament. Mişcarea, deşi recent născută, avea o mare priză în toată ţara, motiv pentru care politicienii ţării, îndeosebi cei guvernamentali, declanşează o furibundă luptă împotriva ei, sesizînd potenţiala primejdie. Impotrivirea ia diverse forme, de la oprirea intrării în campanie, în localurile de votare, denigrări, arestări şi chiar bătăi pînă la omor.

./.

In 1931 forţe oculte din Franţa cer guvernului naţional-ţărănist condus de Iuliu Maniu dizolvarea Mişcării Legionare. Acesta refuzînd categoric, Regele Carol al II-lea, implicat direct în acţiune, îl înlocuieşte cu G.Mironescu, care dispune Ministrului de Interne, Ion Mihalache şi Subsecretarului de Stat al acestuia, Arman Călinescu, întocmirea dosarului de dizolvare şi printr-un jurnal al Consiliului de Miniştri, Mişcarea Legionară este dizolvată. Intre alte argumente, A.Călinescu insinuează că Mişcarea Legionară ar fi subvenţionată de nazismul german, dată la care Hitler se afla încă în opoziţie.

In august 1931, la alegerile de deputat din jud.Neamţ, Mişcarea Legionară, împotriva propagandei înverşunate a partidelor politice, inclusiv a celui de guvernămînt al lui N.Iorga, cîştigă u loc de deputat, intrînd în Parlament, prin C.Z.Codreanu. In discurs lui se motivează geneza Mişcării, obiectivele şi căile de realizare Abordînd inechitatea socio-economică, C.Z.Codreanu prezintă în Camera Deputaţilor două cutii elegante de ciocolată. Din una scoate o felie de pîine neagră adusă din Maramureş, din cealaltă o felie de pîine albă de Bucureşti, prima simbolizînd standardul de viaţă al exploataţilor, a doua standardul de viaţă al exploatatorilor şi privilegiaţilor. Cu această ocazie i s-a reproşat că Mişcarea nu are u program propriu-zis. C.Z.Codreanu răspunde că ţara nu duce lipsă de programe, că sînt cel puţin tot atîtea programe cîte partide sînt, în plus există prin sertare programe de guvernămînt ale economiştilor cu veleităţi ministeriabile, dar ţara duce lipsă de caractere care să le înfăptuiască.

In martie 1932, Mişcarea, sub presiunea aceloraşi forţe ma sonice interne şi externe, este din nou dizolvată de guvernul Iorga-Argetoianu. Menţionăm că guvernul Iorga-Argetoianu nu face plata salariaţilor statului, inclusiv a armatei timp de o jumătate de an,

./.

creînd evident mari nemulţumiri. La un Congres de protest al Corpului Didactic, N.Iorga le spune colegilor de breaslă: "Dacă nu aveţi răbdare, legaţi-vă o piatră de moară de gît şi aruncaţi-vă în mare".

In 17 aprilie acelaşi an Mişcarea Legionară, dizolvată fiind, se prezintă la alegeri purtînd numele de Garda de Fier (partid politic al Mişcării), ce simbolizează gratiile celulelor din închisori, în spatele cărora vor fi trimişi toţi trădătorii şi exploatatorii neamului românesc. Ea cîştigă un loc în Parlament.

In iulie 1932, la guvern fiind Naţional-ţărăniştii, în alegeri Mişcarea cîştigă 5 locuri în Parlament, în Moldova şi Basarabia.

In anul 1933, la 14 noiembrie, Partidul Naţional Liberal aflat la guvern, condus de I.G.Duca, alarmat de succesele Mişcării Legionare din campaniile electorale anterioare, decretează dizolvarea partidului ei, Garda de Fier. Aceasta s-a făcut sub presiunea forţelor oculte interne (politicieni veroşi, evreime şi masoneria românească), sub presiunea forţelor oculte externe din anturajul Prim Miniştrilor Leon Blum şi Paul Boncour şi al masoneriei franceze, unealta acestora fiind N.Titulescu, care îl obligă pe I.G.Duca - acesta ezitînd - să treacă la dizolvarea Gărzii de Fier, dacă vrea să aibă sprijinul politic şi financier al Franţei. Acţiunea fiind neconstituţională şi lipsită total de etică socială, a determinat reacţia (conform legilor naturii şi legilor firii, inclusiv instinctului de conservare al fiinţei individuale şi fiinţei de grup). Trei legionari: Nicu Constantinescu, Iancu Caranica şi Doru Belimace au hotărît din proprie iniţiativă pedepsirea uneltei care a decretat dizolvarea partidului Garda de Fier. Astfel, în noaptea de 29 decembrie 1933, pe peronul gării Sinaia, I.G.Duca a fost pedepsit prin împuşcare. A doua zi, autorii s-au prezentat la Poliţia Capitalei, asumîndu-şi întreaga responsabilitate. Au urmat masive arestări în

./.

toată ţara. Printre cei arestaţi menţionăm: generalul Gh.(Zizi) Cantacuzino (viţă Şerban Vodă), zis Grănicerul, Ionel Moţa, profesorii: Nae Ionescu, Nichifor Crainic, Dragoş Protopopescu, Mihail Polihroniade etc. C.Z.Codreanu nefiind găsit la domiciliu, n-a fost arestat. Duşmanii Mişcării, mai ales puterile oculte, au lansat ulterior zvonul - în scopul compromiterii acesteia - că el ar fi fost adăpostit la o rudă a Elenei Lupescu, binecunoscută în camarila Palatului (I. Scurtu, Viaţa politică din România, 1918, 1944, 1982).

Pentru a nu fi arestat, autorul acestor amintiri - avizat fiind - am plecat de la Universitatea din Cluj unde eram student la Facultatea de Stiinţe Naturale, la locuinţa părintească, în satul Vezendiu, plasa Carei. La două zile de la sosire, şeful postului de jandarmi l-a anunţat pe tatăl meu care era învăţător, că vine să mă aresteze. Pe vremea aceea erau şi oameni de treabă. Tatăl meu a pus caii la căruţă şi m-a dus la 10 km distanţă, în comuna Dindeşti - unde s-a descoperit scheletul unui demnitar celt - la o rudă care, aflînd despre ce era vorba, mi-a spus: "Dragul meu, te voi adăposti la nevoie în camera oarbă (cu intrarea prin pod), în care străbunii noştri se ascundeau de năvălirile tătare şi în care îşi depozitau proviziile alimentare în timpul rechiziţiilor Jandarmeriei austro-ungare." Familia stăruia s-o deschidă, dar eu m-am opus, spunîndu-le că această cameră oarbă ne mai poate fi de folos, "cine ştie ce vremuri ne mai aşteaptă", iar ruda mea a răspuns "Iată,nepoate, că îţi foloseşte ţie şi cine ştie cui îi va mai folosi?" N-au trecut nici 10 ani şi ne-am pomenit cu"invazia" bolşevică, zisă "eliberatoare".

După circa trei săptămîni, apreciind că lucrurile s-au liniştit, am revenit la Cluj să-mi continui cursurile. A doua zi am fost arestat şi trimis sub escortă la închisoarea Jilava. Aici se aflau sute de arestaţi din toate păturile sociale: intelectuali, muncitori şi ţărani din întreaga ţară. Dintre intelectuali menţionăm pe

./.

Ionel Moţa, adjunctul Căpitanului, prof. Nichifor Crainic, prof. Dragoş Protopopescu, Mihai Polihroniade, directorul revistei Axa etc.

In închisoare am găsit o viaţă bine organizată. Aveam impresia că ne aflăm într-un cămin studenţesc, în care în plus, puteam să audiem tot felul de cursuri de: etică, sociologie, politice, juridice, istorie, geografie, economie, arte etc. Participam duminica şi de sărbători la slujbele religioase din Capela închisorii. Era o adevărată şcoală legionară, condusă de Ionel Moţa. Această şcoală a generat spiritul legionar de Jilava, care a propulsat activitatea Mişcării în toată ţara după proces.

In ce priveşte dormitul, închisoarea avea încăperi de formă dreptunghiulară, uşor curbate, mulînd structura Fortului Jilava; pe pereţii ei longitudinali, de-o parte şi de alta, erau platforme confecţionate din scînduri folosite ca paturi, drept saltea eta rogojina, iar perna era o scîndură aşezată oblic la perete, de la un capăt la celălalt. Ne culcam şi ne sculam în rugăciune. Intr-o zi am fost chemat la comandantul Ionel Moţa, care m-a informat că sînt trecut pe lista martorilor, el fiind organizatorul apărării din închisoare în procesul ce urma. Mi-a dat o serie de lămuriri şi îndrumări. Am discutat şi asupra activităţii legionare viitoare la Cluj după proces. Intre timp, am fost eliberat şi am revenit la Bucureşti cu ocazia procesului. In drum spre Tribunalul Militar am constatat că toate străzile care duceau la Tribunal erau ticsite de bucureşteni şi de cei veniţi din provincie. Toţi aşteptau să-l vadă pe Căpitan apărînd la proces. La un moment dat se aud strigăte puternice de ovaţii şi aplauze. Apăruse Căpitanul aflat într-o maşină, încadrat de un profesor de la Facultatea de Teologie şi de colonelul Zăvoianu. Pe măsură ce maşina înainta, aplauzele şi strigătele ovaţionale se amplificau şi au continuat pînă la intrarea în tribunal.

./.

A început procesul. Completul de judecată era constituit numai din generali[x], unul din acuzaţi fiind generalul Zizi Cantacuzino.

S-a făcut rechizitoriul procesului, urmat de cuvîntul apărării şi judecata tribunalului care, între altele, ia în considerare ţie călăuza legionarului numită "Cărticica şefului de cuib".

Sentinţa dată: condamnarea conform Codului Penal a celor trei care l-au împuşcat pe I.G.Duca, iar toţi ceilalţi acuzaţi în frunte cu C.Z.Codreanu şi generalul Zizi Cantacuzino, şeful partidului Garda de Fier, au fost achitaţi. Strălucita victorie s-a răspîndit ca fulgerul în toată ţara. Era a doua victorie, după primul proces de amploare, procesul studenţilor de la Văcăreşti.

După un timp relativ scurt, Mişcarea Legionară îşi reia activitatea prin înfiinţarea partidului Totul pentru Ţară, cele trei formaţiuni anterioare[xx] fiind dizolvate de G.Mironescu, N.Iorga-Argetoianu şi I.G.Duca aşa cum am amintit. Această denumire, dată de C.Z.Codreanu, provine de la liceul militar Mănăstirea Dealului, pe a cărui frontispiciu figura maxima "Totul pentru ţară", unde Căpitanul a urmat primele 5 clase de liceu.

La recomandarea Căpitanului iau fiinţă multe tabere legionare în ţară, ele constituind, aşa cum am mai arătat, sistemul de formare a omului nou prin muncă.

In anul 1935 se organizează prima tabără legionară în Ar

---

[x] Conform justiţiei militare, un ofiţer inclupat nu putea fi judecat decît de un ofiţer cel puţin de grad egal.

[xx] Secţia politică a Mişcării Legionare, Gruparea C.Z.Codreanu şi Garda de Fier.

deal, respectiv în Munţii Apuseni, în vecinătatea localităţii Fîntînele, cîmpul de luptă al lui Avram Iancu împotriva oştilor ungare comandate de Vaşvary, în cătunul Dealul Negru, comuna Mânăstireni, plasa Huedin.

Iniţiativa aparţine Centrului Studenţesc Legionar din Cluj al cărui şef eram, la cererea învăţătorului Petra din cătunul Dealul Negru care n-avea şcoală.

După terminarea cursurilor universitare, un număr de 3o studenţi ne-am îndreptat spre destinaţie, avînd în mijlocul nostru şi un inginer constructor. La intrarea în cătun am fost întîmpinaţi cu nespusă bucurie de: învăţătorul Petra, părintele Mureşan, primar şi numeroşi săteni. Studentele (6 la număr) care urmau să se ocupe de pregătirea meselor au fost cazate în casa unui moţ, iar noi băieţii ne-am construit un bordei în pămînt.

Intenţiile şi activitatea noastră au fost îmbrăţişate cu multă dragoste de săteni care ne-au asigurat aprovizionarea cu alimente şi material lemnos de construcţie. Am identificat locul de unde urma să extragem piatra de construcţie. Acesta se afla la baza unei coaste, pe marginea unui rîuleţ. Materialul pietros, constînd din gresie calcaroasă, se afla sub formă de lespezi parţial fasonate de natură, pe care noi le extrăgeam şi le transportam pe şantier. Pînă în toamnă clădirea a fost ridicată. Aceasta consta dintr-o mare sală de învăţămînt, cancelaria învăţătorului şi un hol. La temelia clădirii, într-o cutie metalică impermeabilizată, s-a aşezat actul de naştere al şcolii şi numele celor ce au participat la ridicarea ei.

In tabără duceam o viaţă organizată, bazată pe o disciplină conştientă. După deşteptare şi înainte de culcare ne făceam rugăciunea în faţa steagului tricolor prins în vîrful unui brad unde era ridicat dimineaţa şi coborît seara. In zilele de duminică şi sărbători organizam şezători la care participau nu numai oamenii satului,

./.

ci şi oameni veniţi din satele vecine. Noi ne prezentam ideile şi planurile Mişcării Legionare, iar moţii îşi prezentau necazurile lor. Unul din cele mai mari necazuri era exploatarea cumplită a lor de către groful evreu Tischler care stăpînea pădurile din regiune.

Un moţ de vreo 6o de ani spunea că, pentru nelegiuirile lui, Tischler a fost dat în judecată de către moţi prin avocaţii Amos Frîncu şi Emil Şiancu (căpitan, invalid din primul război mondial), ambii tot moţi. Procesul însă, datorită lui Tischler care mituia judecătorii, se tot amîna. Moţii nu mai puteau răbda şi erau hotărîţi să-şi facă singuri dreptate.

Referitor la Amos Frîncu[x], acesta este urmaşul tribunului cu acelaşi nume din legiunile lui Avram Iancu, care a fost şi unul din apărătorii memorandiştilor. In timpul primului război mondial e a condus legiunea de moţi în Munţii Apuseni, în lupta cu trupele austro-ungare, alungînd aceste trupe şi din oraşul Beiuş. Inainte de a fi obligaţi să părăsească oraşul, secuii au trecut la asasinarea celor doi eroi: Ciordaş şi Boicaş (nume româneşti maghiarizate). Bunurile acestora au fost profanate şi distruse de comuniştii unguri în timpul războiului, 194o.

Politicienii ţării, cu fiecare campanie electorală, le promiteau totul moţilor, dar nu făceau nimic pentru îmbunătăţirea situaţiei lor.

Şezătorile erau animate de povestiri şi cîntece legionare iar soţiile moţilor venite în număr mare, cu tulnicele lor, ne desfătau cu cîntece şi doine specifice regiunii.

Uneori foloseam duminicile şi sărbătorile pentru a merge satele vecine unde participam la slujbele religioase, apoi ne între-

[x] Amos Frîncu a reprezentat interesele Moţilor din partea guvernului după război, la Cluj.

./.

ţineam cu moţii şi cîntam cîntecele noastre legionare, nelipsind de fiecare dată Imnul taberei de la Dealul Negru compus de studentul în medicină Mişu Gaftoi, originar de pe valea Teleajenului din Prahova. Imnul reflecta activitatea din tabără, ţelurile Legiunii şi nădejdea în făurirea unei ţări fericite. A se vedea imnul taberei legionare "Dealul Negru" la încheierea spicuirilor.

De asemenea, făceam excursii prin împrejurimi. Cu prilejul vizitei în tabăra noastră a lui Emil Şiancu am făcut o excursie în regiunea Fîntînele, cu care ocazie am vizitat mai întîi cimitirul de la Beliş al eroilor căzuţi în luptă în anul 1848. Apoi am urcat coasta dealului de la Fîntînele, unde Emil Şiancu ne-a făcut cîteva relatări asupra luptei. Ne-a amintit de călăuza oastei lui Iancu, Pelaghia Roşu, care a căzut în luptă alături de ostaşi, ca şi Ecaterina Teodoroiu de mai tîrziu. Aici a fost cea mai înverşunată luptă a lui Avram Iancu împotriva celei de-a treia pătrunderi a armatei ungare, condusă de această dată de Vaşvary care a căzut în luptă şi a fost înmormîntat în apropiere. Noaptea ostaşii unguri l-au dezgropat şi l-au dus cu ei. Noi am văzut locul după relatările lui Şiancu, loc care era marcat de o grămadă de pietre.

Cu acest prilej am vizitat şi castelul părăsit al evreului Tischler, compus dintr-o sală mare, ce servea de sufragerie şi de petreceri. La etaj erau mai multe camere pentru musafiri şi balcoane ce le ofereau acestora privelişti deosebit de pitoreşti.

In tabăra noastră aveam şi vizite neanunţate. Intr-o duminică ne-am pomenit cu două maşini. Erau vizitatori din Cluj, intelectuali, industriaşi şi comercianţi. In fruntea lor se afla Ion Banea, doctor în medicină şi în drept, de la Iaşi. Era trimis de Căpitan să consolideze activitatea Mişcării Legionare din Ardeal şi în mod special de la Cluj. Acesta, devotat Mişcării, renunţase să profe-

./.

seze şi s-a dedicat total activităţii legionare. Dintre comercianţi, menţionez pe distinşii cetăţeni ai Clujului, mari patrioţi, Străulea, sibian foarte apreciat şi iubit de studenţi şi renumitul blănar Farcaş.

De asemenea, am avut o vizită neanunţată în persoana unui reprezentant al jandarmeriei de la Cluj, însoţit de "ajutoare". Acesta venise cu intenţia nu atît de a ne vizita, ci de a ne desfiinţa, solicitîndu-ne autorizaţia de funcţionare a taberei etc. Mi-a cerut mie să trimit pe rînd cîte un legionar într-o casă învecinată pentru convorbire. Am refuzat categoric, aflînd ulterior că avea intenţia să ne aresteze. Intrucît în tabără se aflau nenumăraţi moţi care activau alături de noi, n-a insistat şi s-a retras. Noi ne-am continuat activitatea pînă în toamnă cu următorul bilanţ: ridicarea clădirii şcolii, formarea prin şcoala muncii de noi legionari din mijlocul moţilor şi propagarea credinţei în realizarea programului Mişcării Legionare pentru mîntuirea neamului.

In ultima duminică a activităţii pe şantier se face şezătoarea de rămas bun, la care participă moţii satului şi din împrejurimi, inclusiv fetele şi soţiile cu tulnicele lor. Se prezintă o scută dare de seamă asupra realizării taberei şi un răspuns de mulţumire şi recunoştinţă din partea localnicilor. Noi, studenţii, intonam cîntece legionare, iar fetele şi soţiile moţilor făceau să răsune tulnicele lor, difuzînd în văzduhul ţării moţilor speranţa unui viitor mai bun. Au urmat îmbrăţişări şi strîngeri de mîini, în ochii femeilor apăreau lacrimile despărţire, dar cu toţii purtam în inimile noastre aceeaşi credinţă şi aceeaşi speranţă într-o viaţă mai bună. Cîntînd imnul taberei de la Dealul Negru şi în răsunetul tulncelor, noi am pornit spre Cluj.

In anul următor autorul rîndurilor de faţă organizează o a

./.

două tabără în județul Sălaj, comuna Marca, aproape de Șimleul Silvaniei. Inițiativa a avut-o părintele Băliban, mort ulterior în închisoarea comunistă. Scopul taberei era construirea unei biserici greco-catolice (Biserica unită cu Roma), cea existentă fiind neîncăpătoare. In continuare, la solicitarea dr. Noveanu, șeful organizației legionare din județul Arad, am condus tabăra legionară din orașul Arad, cartierul Micălaca. Pe temeiul acestei activități și a celei desfășurate în cadrul Universității din Cluj, am fost numit comandant legionar la propunerea doctorului Ion Banea, șeful Mișcării Legionare din Ardeal.

In această perioadă, la Cluj ființau două tabere legionare conduse de dr. Ion Banea: una în cartierul Chintău și alta în cartierul Someșeni. In prima se produceau cărămizile de construcție, în a doua se construia sediul Mișcării Legionare din acest oraș. Ambele tabere erau vizitate de numeroși bucureșteni. Intre aceștia menționăm pe: Nae Ionescu, Nichifor Crainic, Dragoș Protopopescu, Ionel Moța, Mihail Polihroniade, Radu Gyr, Mihai Manoilescu și alții veniți cu prilejul conferințelor ce le prezentau publicului clujean.

Incepînd cu anul 1935, Clujul face intens cunoștință cu concepțiile și obiectivele Mișcării Legionare prin apariția în localitate a dr. Ion Banea care ia contact cu personalități reprezentative din diferite pături sociale. In scurtă vreme se remarcă o puternică afluență spre Mișcarea Legionară a cetățenilor din Cluj. De pildă, scriitorul Ion Chinezu, directorul revistei Gând Românesc, prof. univ. Dan Rădulescu, întemeietorul catedrei de Chimie fizicală de la Universitatea din Cluj împreună cu colaboratorii lui, prof. Sextil Pușcariu, prof. V.Papilian, dr. de Roma Titus Mălai, prof. Sanda Matei, preot Mureșan de la Catedrala Ortodoxă, profesorii de mai tîrziu Eugen Stoicovici, mineralog, I.Maxim, geolog, Tiberiu Morariu,

./.

geograf, dr. Ovidiu Comșa, prof. Tătaru, prof. Paul, prof. Costea, dr. Stănilă, general de artilerie Mehedinți, inspector școlar Iencica etc.

In casa scriitorului I.Chinezu am avut onoarea să-l cunosc pe tatăl Căpitanului, profesor de la Huși, Ion Zelea Codreanu, fost deputat, căruia, ca student, îi citisem toate discursurile din Sfatul Țării cu caracter socio-politic-naționalist. Ascultam foarte atent convorbirile dintre personalitățile invitate. Am reținut, între altele, concepția prof. N.Paulescu, de confesie ortodox, la care aderase și prof. I.Z.Codreanu, asupra necesității unirii celor două Biserici române, Ortodoxă și Greco-catolică, concepție născută după ani de zile într-o ambianță catolică dintr-un spital de la Paris, unde era unul din cei mai apropiați medici.

Afluența spre Mișcare se datorează calităților spirituale, pregătirii socio-politice și a marii simpatii de care se bucura dr. I.Banea în mijlocul populației clujene, care, asemenea lui C.Z.Codreanu, purta tot timpul costum național sibian.

Menționăm că Mișcarea Legionară la Cluj a luat ființă în 1930 prin acțiunea studentului medicinist Aurel Comănescu (devenit ulterior profesor universitar), urmaș al studenților medicinești care au declanșat scînteia revoltei din 1922, în sala de disecție a facultății de medicină.

In 1931, șef al Centrului Studențesc Legionar a fost studentul, tot la medicină, Gh.Dumitrescu. La începutul anului 1931 eu mă înscriu în Mișcarea Legionară. Ceea ce m-a determinat să ader la această Mișcare a fost citirea în 1930 a unui articol apărut într-o revistă franceză, care a circulat mult printre studenții clujeni și care își informa cititorii de apariția unei noi formațiuni politice în România, net distinctă ideologic de celelalte partide din țară.

./.

rticolul era ilustrat de o fotografie foarte expresivă a lui C.Z. odreanu, îmbrăcat în costum naţional bucovinean.

In 1932, Căpitanul, în calitatea sa de deputat, dorind să unoască studenţii legionari din Ardeal, s-a deplasat la Cluj. Cu această ocazie, legionarii au fost convocaţi în locuinţa mai spaţioasă a unuia dintre noi.

Căpitanul ne-a relatat pe scurt motivele apariţiei Mişcării Legionare, obiectivele şi evoluţia acesteia, apoi ne-a declarat: "Ardealul s-a confundat întotdeauna cu istoria naţiunii române. Tineretul ardelean a fost de asemenea factor determinant. Dumneavoastră, în cadrul ţării întregite, aveţi misiunea de a desăvîrşi spiritual şi material această întregire". Au urmat convorbiri referitoare la organizarea Mişcării Legionare în Cluj. Apoi a adăugat iar Căpitanul: "Aş dori, înainte de a pleca, să-l cunosc pe noul şef al dumneavoastră. Vă rog să propuneţi un candidat". Doi dintre participanţi m-au propus pe mine. Căpitanul m-a rugat să mă apropii de masă pentru o scurtă convorbire. M-a întrebat asupra localităţii în care m-am născut, a liceului pe care l-am urmat, a îndeletnicirii părinţilor, cît şi asupra motivelor care m-au îndemnat să ader la Mişcare. I-am răspuns că sînt sătmărean, din comuna Vezendiu, plasa Carei, că am urmat primele patru clase la Liceul Samuil Vulcan din Beiuş, găzduit cu alţi 150 de elevi în internatul greco-catolic "Episcopul Mihai Pavel" unde, în rugăciunile zilnice, imploram divinitatea ca cei 6 studenţi închişi la Văcăreşti să fie achitaţi, ceea ce l-a impresionat mult. Aici la Cluj, am audiat cu regularitate conferinţele publice cu caracter cultural, naţional şi socio-politic organizate de Extensiunea Universitară şi de Secţia Eugenie şi Biopolitică din cadrul societăţii Astra.

Referitor la îndeletnicirile părinţilor, am răspuns că tatăl meu era învăţător şi cantor la biserică, luptător pentru întregi-

./.

rea neamului în cadrul Partidului Naţional şi pentru păstrarea graiului românesc în biserică faţă de încercarea de maghiarizare prin Biserica romano-catolică, episcopatul Haidudorog. Aceasta s-a confirmat cu prilejul unei mari campanii în comuna Sanislău, plasa Carei, a episcopului romano-catolic, însoţit de jandarmi, în scopul determinării populaţiei să accepte folosirea limbii maghiare la slujbă în locul limbii române. La protestul populaţiei, episcopul a ameninţat cu restricţii, inclusiv cu neplata salariului Protopopului Pop Alexa. La această ameninţare, preoteasa a răspuns: "mînca-l-ai fript, n-avem nevoie de el!" Din lupta de rezistenţă naţională a românilor din regiune, menţionez cazul tragic al preotului greco-catolic Silaghi din Carei, tatăl comandantului legionar Victor Silaghi, care a fost arestat în 1918, schingiuit şi aruncat în Someş, sub gheaţă, fiind descoperit abia în primăvară, aruncat de ape la mal. Tatăl meu, dacă nu reuşea noaptea să fugă din faţa jandarmilor unguri, ar fi avut aceeaşi soartă. Urmărit fiind, a stat ascuns timp de o jumătate de an în oraşul unguresc Seghedin.

In ceea ce priveşte motivele aderării la Mişcarea Legionară, acestea au fost concepţiile sădite în sufletul şi inima mea de ambianţa familială şi anume: concepţia creştină, concepţia naţionalistă, concepţia antisemită şi resentimentele tatălui meu faţă de politicienii zilei.

Apoi, în urma celor relatate de mine, Căpitanul s-a adresat participanţilor, spunîndu-le: "Sînt convins că aţi făcut o propunere bună!"

După alte convorbiri cu participanţii la consfătuire, Căpitanul şi-a luat rămas bun, urîndu-ne spor la treabă.

Dintre studenţii legionari de la Cluj menţionez de la Me-

./.

dicină: Aurel Comănescu, Gheorghe Dunitrescu, Victor Apostolescu, V.Preda, Picu Bărbulescu, Vasile Andrei, Ion Zeană, Bucur Coriolan, devenit renumit oftalmolog în Bucureşti, Vicaş, Laurenţiu Voicu etc. Menţionăm că Vasile Andrei, devenit medic după pretinsa rebeliune, a ajuns în Franţa, unde pentru comportamentul profesional şi etic, i s-au conferit următoarele ordine: în 1963 Cavaler al Ordinului Sănătăţii Publice, în 1971 Cavaler al Ordinului Naţional de Merit al Yemenului de Nord, în 1977 Cavaler al Legiunii de Onoare. Foarte probabil, este primul medic român căruia i s-a acordat diploma de Cavaler al Legiunii de Onoare Franceze. Ministerul Sănătăţii din perioada comunistă a ignorat această distincţie adusă naţiunii române. Sperăm că actualul Minister al Sănătăţii va şti să valorifice distincţiile Dr-lui Andrei în interesul prestigiului ştiinţei medicale româneşti.

Doctorul Vasile Andrei a fost fiul unei spălătorese de la Tulcea. După terminarea liceului urmează Şcoala de Ofiţeri de Cavalerie şi apoi este repartizat ca sublocotenent într-un regiment, unde după circa 1 an intră în conflict cu un ofiţer superior. Acesta, cu prilejul unui raport pe regiment, îşi insultă subalternul în faţa ostaşilor şi ofiţerilor regimentului. Sublocotenentul de cavalerie Andrei, neputînd suporta jignirea şi conform dreptului uman de apărare a demnităţii, ripostează pe loc şi-şi dă demisia. Ofiţerii colegi, care-l apreciau foarte mult, îl ajută să urmeze şi să termine Facultatea de Medicină de la Cluj. Aici se înrolează în Mişcarea Legionară. După evenimentele socio-politice din 1941 emigrează în Franţa, unde este admis ca medic în Legiunea Franceză, care-l trimite în Yemenul de Nord. Aici este mult apreciat de oficialităţile locale şi foarte iubit de populaţia arabă căreia îi acordă consultaţii gratuite în afara sarcinilor oficiale. Apoi, datorită însuşirilor spirituale şi profesionale, este numit prim medic al Palatului

./.

şi prim consilier socio-politic al Imamului. In 1991 se stinge la Paris şi este înmormîntat cu onoruri de Legiunea Franceză şi populaţia arabă din Yemenul de Nord.

De la Facultatea de Litere amintesc pe: Aurel Hodrea (împuşcat la o margine de drum de jandarmii lui A.Călinescu), Nicu Caranica, poet, domnişoara Ciobanu, Zina Boaru, Etta Boeriu (sora poetului Caranica) care ulterior a tradus Divina Comedie pentru care a fost premiată de Ambasada Italiană.

De la Institutul de Agronomie menţionăm: Stefan Boje, Gheorghe Marinescu etc.; de la Facultatea de Drept: Emil Popa, Iosif Bozîntan, Titi Munteanu, Eugen Pop, Opriş, Biriş, Tiberiu Voicu (Preşedinte al Centrului Studenţesc Petru Maior) etc.; de la Facultatea de Ştiinţe Naturale: Elisa Borlan, Ionică Şerbu, Flor Rădulescu (devenit profesor universitar), Gheorghe Voicu etc.; de la Academia Comercială: Bănică Dobre, Ştefan Curcă, Mărieş, Zeno Hortvat etc. şi alţii de la alte facultăţi.

De la Universitatea din Bucureşti menţionez doar pe şefii Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români în perioada 1931-1941: Traian Cotigă, Gheorghe Furdui, Şerban Milcoveanu şi Viorel Trifa. Specificăm că în acest interval dr. S.Milcoveanu a mai fost preşedintele următoarelor asociaţii:

- între 1935-1936 Preşedinte al Societăţii Studenţilor în Medicină, de la Facultatea de Medicină din Bucureşti;
- între 1936-1937 Preşedinte al "Asociaţiei internilor de spitale"
- între 1940-1941 Preşedinte al "Colegiului Medicilor din Bucureşti"

In prima jumătate a anului 1933 Căpitanul revine la Cluj, la înmormîntarea avocatului Amos Frîncu, comandantul Legiunii Moţilor în primul război mondial şi conducătorul procesului intentat

./.

evreului Tischler, proprietarul unor întinse domenii silvice şi exploatatorul moţilor aşa cum am mai menţionat.

Centrul Studenţesc Legionar organizase desfăşurarea funeraliilor. Trei zile studenţii au făcut de gardă la catafalcul dispărutului. In ziua înmormîntării, în timpul serviciului religios, îşi face apariţia în biserică, incognito, un bărbat înalt, îmbrăcat în costul naţional bucovinean. Era C.Z.Codreanu. Se apropie de catafalc, se închină şi rămîne lîngă acesta. După serviciul funebru, se formează cortegiul, iar Căpitanul se alătură familiei. Defunctul este condus pînă la poalele Feleacului, unde studenţii legionari, încolonaţi, îi aduc ultimul omagiu. Apoi sicriul este preluat de o maşină mortuară şi dus în satul natal.

Participarea la înmormîntare a deputatului C.Z.Codreanu este o mărturie a cultului ce purta el valorilor spirituale şi istorice ale neamului.

Intre anii 1934-1938, presa legionară şi prolegionară era: la Bucureşti revistele Axa condusă de M.Polihroniade şi Vojen şi Cuvîntul Studenţesc, organ al Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români; ziarele Cuvîntul condus de Nae Ionescu şi Calendarul condus de Nichifor Crainic. La Iaşi apăreau revista Insemnări Sociologice, condusă de prof. Traian Brăileanu şi ziarul Pămînt Strămoşesc, organul Mişcării, iar la Cluj era ziarul Glasul Strămoşesc condus de dr. Ion Banea.

Tot în această perioadă apare prima lucrare asupra Mişcării Legionare şi a Conducătorului ei, C.Z.Codreanu, elaborată de dr. Ion Banea şi intitulată "Căpitanul".

In acest timp izbucneşte războiul civil din Spania determinat de conflictul dintre guvernanţii comunişti şi armată, condusă

./.

de generalii Franco şi Mola cărora li se raliază populaţia civilă. Stalin, care avea tendinţe ideologice expansioniste, determină partidele comuniste din Europa să-şi trimită voluntari în războiul civil din Spania. Partidul Comunist din România trimite o echipă în frunte cu Walter Roman (Neulander), viitor consilier al lui Ceauşescu, Mihai Florescu (Hascal Avram), viitor ministru al Petrolului şi Chimiei şi alţii. Drept răspuns, Mişcarea Legionară trimite şi ea în Spania, în scopul apărării creştinătăţii şi a naţiunii, o echipă în frunte cu Ionel Moţa şi Vasile Marin. Dar, pe cînd echipa comunistă lua poziţie în spatele frontului, rostul ei fiind mai mult de a crea atmosferă procomunistă, echipa legionară lua poziţie în linia întîi a frontului. Menţionez că pe frontul de luptă din Spania Ionel Moţa, într-o scrisoare trimisă lui C.Z.Codreanu, i se adresa acestuia în mod semnificativ "Să faci, Căpitane, o ţară ca soarele sfînt de pe cer". In apărarea unei biserici, punct strategic, Ionel Moţa şi Vasile Marin cad în luptă. Corpurile neînsufleţite, aduse la Bucureşti, sînt întîmpinate de zeci de mii de oameni de la frontieră pînă la biserica Gorgani (din Bucureşti), aducînd un ultim omagiu eroilor căzuţi în luptă pentru creştinătate. Trenul mortuar ajungînd la Cluj, sicriele sînt coborîte şi aşezate în Piaţa Gării, unde se afla mare parte din populaţia oraşului, în frunte cu cei doi episcopi, Colan, ortodox, Hosu, unit şi cu reprezentantul Universităţii, prof. Sextil Puşcariu. S-au rostit numeroase discursuri funebre, cei doi episcopi subliniind jertfa lor în apărarea creştinătăţii, iar parte din ceilalţi vorbitori au evidenţiat îmbinarea luptei creştine şi naţionale. Apogeul omagiului, prin amploarea manifestaţiei, a fost adus de populaţia Bucureştiului. In ziua înmormîntării, pe traseul biserica Gorgani, unde s-a oficiat serviciul religios, pînă la punctul final, Casa Verde, se aflau zeci de mii de bu-

./.

cureşteni, pentru a aduce ultimul omagiu eroilor, în fruntea cortegiului aflîndu-se Capitanul şi Comandanţii Gunei-Vestiri (cei 6 Văcăreşteni).

Drept recunoştinţă, pentru marea semnificaţie a jertfei eroilor români pentru cauza naţiunii spaniole, guvernul acesteia, la terminarea războiului civil, le-a ridicat un monument. Jertfa supremă a celor doi eroi, Ionel Moţa şi Vasile Marin, căzuţi pe cîmpul de bătălie pentru apărarea creştinătăţii din Spania este mărturia concludentă a purităţii Mişcării Legionare angajată în lupta de mîntuire spirituală şi dezrobire economică a naţiunii române, împotriva ateismului şi exploatării, fiind în acelaşi timp garanţia realizării obiectivelor Mişcării.

Sacrificiul lor a făcut să vibreze sufletul poporului şi să-l determine să adere masiv la Mişcare, fapt confirmat mai tîrziu la alegerile din 1937, cînd a ocupat locul doi în opoziţie după naţional-ţărănişti, înaintea liberalilor lui Gh. Brătianu.

In 1930, imediat după revenirea la tron a Regelui Carol al II-lea, acesta a militat pentru instaurarea dictaturii personale. In acest scop a folosit diferite căi, primele fiind fărîmiţarea partidelor politice şi mai ales a Partidului Naţional Ţărănesc şi a Partidului Naţional Liberal, precum şi anihilarea Mişcării Legionare. In această acţiune a reuşit să-l despartă pe Al. Vaida-Voevod de Iuliu Maniu, aliaţi şi prieteni încă din timpul Imperiului Austro-Ungar, iar pe Gheorghe Brătianu l-a ruptde Partidul Naţional Liberal. Referitor la Vaida-Voevod, am asistat personal la expunerea platformei partidului său nou format, Frontul Românesc, în sala Teatrului Naţional din Cluj. Principiul nou şi esenţial al programului, pentru a se ralia imperativului vremii, naţionalismului-fascism, nazism, degrelism etc. - era Numerus valahicus conform căruia numărul străinilor în instituţiile statului trebuie să fie proporţional cu numărul populaţiei respective, depăşind astfel maxima Numerus clausus a mişcărilor studenţeşti din 1922 de la Cluj, care se limita doar la studenţii evrei. Cu acest prilej el răspundea celor care îl învinuiau că nu e consecvent, părăsindu-l pe I.Maniu, declarînd: "Numai udul boului este consecvent".

-/.

In ceea ce priveşte Mişcarea Legionară, Regele Carol al II-lea a considerat-o duşmanul cel mai înverşunat al său, motiv pentru care, cu prilejul procesului asasinării lui I.G.Duca, el a exercitat presiuni foarte mari asupra completului de judecată, în scopul condamnării lui C.Z.Codreanu. Completul, fiind alcătuit numai din generali care nu aveau nevoie de avansări, a respectat adevărul, achitîndu-l pe Căpitan.

In scopul anihilării Mişcării, Regele Carol al II-lea a întemeiat organizaţia paramilitară "Străjeria" sub conducerea ofiţerului Teofil Sidorovici. Elevii şi elevele şcolilor formau componenţa Străjeriei pentru a neutraliza Frăţiile de Cruce, alcătuite din elevi şi Cetăţuile alcătuite din eleve în cadrul Mişcării Legionare.

Obiectivele urmărite de rege nu s-au realizat. Străjerii aşteptau cu nerăbdare sfîrşitul şedinţelor de instruire pentru a trece repede la consfătuirile Frăţiilor de Cruce şi Cetăţuilor.

In anul 1936, la circa 10 ani de la înfiinţarea oficială a Mişcării Legionare, în sînul acesteia se produce o acţiune de pedepsire a lui Mihail Stelescu pentru actul de trădare a Mişcării.

L-am cunoscut pe acesta cu prilejul procesului lui I.G. Duca la Bucureşti. Am stat mult de vorbă cu el abordînd problema procesului, eu fiind martor potenţial în calitatea mea de şef al

-/.

Centrului Studenţesc Legionar de la Universitatea din Cluj, precum şi unele probleme de organizare după proces.

Reflectînd asupra celor discutate şi a comportamentului lui în discuţie, am rămas cu impresia că este un agitator orgolios şi cu tendinţe veleitare. Pentru a cunoaşte caracterul lui Stelescu menţionez următoarele întîmplări:

1. Cu prilejul procesului lui I.G.Duca, M.Stelescu se afla închis împreună cu alţi legionari, în aceeaşi celulă. Intr-o zi primesc ştirea că şeful Mişcării, C.Z.Codreanu, a fost împuşcat cu prilejul arestării lui. La această veste uluitoare, toţi cei din celulă au rămas înmărmuriţi. După cîteva momente, Stelescu se adresează lor, spunîndu-le: "Ce-i cu voi? De ce sînteţi amărîţi? Eu preiau conducerea Mişcării". Ceilalţi au fost surprinşi de atitudinea lui, ştiind că alături de Căpitan se aflau şi ceilalţi Comandanţi ai Bunei-Vestiri, Ionel Moţa, Radu Mironovici şi alţii, Stelescu făcînd parte din generaţia următoare acestora. Era într-adevăr un semn al tendinţelor lui veleitare.

2. Conducerea Mişcării, înainte de prima campanie electorală, hotărîse ca jumătate din diurna parlamentară a celor aleşi ca deputaţi sau senatori să fie vărsată în fondul Mişcării, plecîndu-se de la ideea că meritul acestora este al tuturor participanţilor la campaniile electorale. Deşi hotărîrea a fost acceptată unanim, Stelescu, după ce a ajuns deputat, a refuzat să se conformeze, motivînd că diurna îi aparţine de drept.

3. Cu prilejul unei conferinţe legionare în judeţul Rîmnicu Vîlcea, la care ia parte şi M.Stelescu, se produc neînţelegeri şi unele nereguli care afectau prestigiul Mişcării. După rapoartele legionarilor localnici către conducerea Mişcării, M.Stelescu este chemat să dea relaţii. Acesta refuză categoric să se prezinte, semn al

./.

indisciplinei. Mişcarea nu dă importanţă acestui fapt, considerîndu-l efemer, mai ales că în această perioadă se făceau pregătiri pentru organizarea taberelor pe ţară, inclusiv pe litoralul mării la Carmen-Sylva, tabără condusă personal de Căpitan şi care tabără polarizează în jurul ei admiraţie şi simpatie din toate păturile sociale, inclusiv cea intelectuală.

4. M.Stelescu, în loc să participe la una din taberele legionare, grupează în jurul lui un număr de tineri, parte din ei elevi de şcoală şi pleacă cu ei pe malul mării, în staţiunea Budachi pentru recreere şi plajă. Cu acest prilej vrea să demonstreze că C.Z.Codreanu nu este indicat să fie şeful Mişcării din diferite motive. Reuşeşte să-i convingă pe elevi de necesitatea îndepărtării lui şi să pună la cale asasinarea lui. Sarcina îi revenea unui elev de Şcoală Normală, Cotea, care urma să-i pună otravă în paharul de băut al Căpitanului cu prilejul reţinerii la masa de prînz a legionarilor sosiţi din provincie, care prezentau dări de seamă şi luau instrucţiuni. Intîmplarea a făcut ca unul dintre participanţi, Dumitrescu-Zăpadă, uluit de ce se punea la cale, să prezinte cazul conducerii Mişcării.

S-a făcut ancheta respectivă prin care elevul Cotea a recunoscut totul şi s-a angajat să devină un membru devotat al Mişcă

Stelescu, în pofida eşecului suferit, şi-a continuat activitatea distructivă asupra Mişcării, activitate căreia încearcă să dea o credibilitate sporită. In acest scop, el reuşeşte să şi-l apropie pe scriitorul Panait Istrati, autorul cărţii "Spovedania unui învins", cu care Stelescu constituie gruparea Cruciada Românismului cu organul de presă purtînd acelaşi nume. In această revistă, cu toeşecul tentativei sale de a-l otrăvi, el duce o mare campanie de calomniere şi defăimare a Căpitanului. Prin acţiunile lui, el se defineşte ca un autentic trădător al Mişcării.

./.

Legionarii animaţi de cultul onoarei şi demnităţii nu pot suporta acţiunile lui Stelescu. Ei, reţinînd din istoria omenirii că trădătorii şi adversarii agresivi au fost pedepsiţi atît în timp de război, cît şi în timp de pace, se hotărăsc să-l penalizeze. M. Stelescu, intuind primejdia, se internează în Spitalul Brîncovenesc, punîndu-se astfel la adăpost, fiind păzit de doi poliţişti. Totuşi, într-o zi, lo legionari devotaţi Mişcării, denumiţi ulterior decemviri, intră în spital şi-l pedepsesc prin împuşcare. Îşi asumă răspunderea şi suportă consecinţele, condamnarea la muncă silnică pe viaţă pînă în 1938, cînd statul român, pretins stat de drept, condus de Regele Carol al II-lea, de Primul Ministru, Patriarhul Miron Cristea, Ministrul de Interne fiind Armand Călinescu, îi asasinează prin strangulare.

Personal am cunoscut pe doi dintre cei executaţi şi anume pe Iosif Bozîntan, avocat, originar din comuna Vaşad, judeţul Sălaj şi pe Stefan Curcă, moldovean, student la Academia Comercială din Cluj. Amîndoi aveau o ţinută demnă, sobră, onestă, fiind stimaţi de toţi colegii.

Mişcarea Legionară, după ce a fost dizolvată de trei ori în perioada anilor 1931-1933 de guvernele respective sub pretextul că ar constitui o primejdie naţională, a intrat în 1937, în timpul guvernării lui Gheorghe Tătărăscu, în alegeri sub denumirea Totul pentru Ţară (după cum am menţionat anterior). Acele alegeri trebuiau să aducă victoria lui Gh.Tătărăscu şi consfinţirea dictaturii regale.

Faţă de această perspectivă sumară pentru ţară se realizează coaliţia Iuliu Maniu, Cornel Z. Codreanu şi Gheorghe Brătianu, care determină căderea în alegeri a lui Gh. Tătărăscu.

Regele ignorează rezultatele: victoria lui Iuliu Maniu, pe locul I în opoziţie - Mişcarea Legionară ocupînd locul II cu 66 de-

./.

putaţi faţă de cei 5 deputaţi pe care i-a obţinut în anul 1932 - şi Gh. Brătianu ieşit pe locul trei.

In aceste condiţii, Regele Carol al II-lea formează un guvern în frunte cu Goga-Cuza. Prin instalarea acestui guvern naţionalist-antisemit el dă satisfacţie nazismului şi fascismului, dar şi cu intenţia ascunsă de a-l compromite, ceea ce a şi făcut după două luni prin campania electorală care a urmat.

Impunîndu-l guvernului Goga-Cuza ca Ministru de Interne pe A. Călinescu, omul de nădejde al regelui, acesta s-a pretat la tot felul de înscenări, provocări, dezordini şi încăierări soldate chiar cu omoruri.

Este pentru prima dată în istoria politică a ţării cînd un partid aflat la putere, care organizează alegerile, îşi boicotează proprii membri!

Deoarece dezordinile erau atribuite şi legionarilor, C.Z. Codreanu a hotărît retragerea acestora din campania electorală. Regele Carol al II-lea, generatorul acestei situaţii, a atribuit-o incapacităţii lui Octavian Goga şi în consecinţă l-a demis, însărcinîn cu formarea unui nou guvern pe Patriarhul Miron Cristea şi astfel a instaurat dictatura personală. Totodată, Regele Carol al II-lea, obsedat de primejdia ce-l "păştea", a generat alte căi de totală anihilare a Mişcării Legionare şi a conducătorului ei. Prin prof. Nae Ionescu, voia să-şi subordoneze Mişcarea. După convorbirea prof. Nae Ionescu cu C.Z.Codreanu, acesta s-a întors la Palat şi i-a spus Regelui: "Mişcarea Legionară reprezintă naţiunea. Ea acceptă colaborarea, dar nu subordonarea".

Regele, ajungînd la concluzia că nu se poate baza pe partidele mici, inclusiv pe ale lui Vaida-Voevod şi Gh.Brătianu, lipsite de credibilitate, se hotărăşte să-şi facă propriul partid, Fron-

./.

tul Renaşterii Naţionale, cu N.Iorga în frunte. Conferă noului partid ca simbol vestimentar cămaşa albastră, alăturîndu-se astfel cămăşii negre, fascistă şi cămăşii brune, nazistă - respectiv Axei Roma-Berlin şi tinzînd să se substituie cămăşii verzi legionare. Văzîndu-l la festivitate pe marele savant şi bărbat de stat N.Iorga înalt de aproape 2 m, cu barba-i mare în uniformă albastră (deci paramilitar) erai, fără să vrei, afectat de sentimentul compasiunii. In scurtă vreme, adeziunile la partid fiind animate mai mult de oportunism, Regele îşi dă seama că nu-şi poate atinge obiectivele urmărite.

Obsedat de ideea lichidării lui C.Z.Codreanu şi a căpeteniilor legionare, fiind adept al maximei "Omoară păstorul şi turma se împrăştie", Regele regurge la ultima soluţie, exterminarea fizică a lor. Pentru a-şi atinge scopul, apelează la doi colaboratori foarte loiali: prof. N.Iorga şi ministrul de interne Armand Călinescu[x].

In această conspiraţie, N.Iorga avea misiunea de a defăima total Mişcarea Legionară, îndeosebi prin ziarul lui Neamul Românesc.

C.Z.Codreanu, sesizînd conspiraţia şi intuind primejdia,

---

[x] Savantul N.Iorga avea un caracter vanitos şi era animat de o invidie ascunsă faţă de C.Z.Codreanu, care reuşise să dea viaţă ideologiei naţionaliste al cărui promotor - alături de alţi cărturari - fusese el însuşi, fără a-l realiza.

A.Călinescu era politician de rînd. Eşuînd să devină colaborator al lui Ionel Brătianu, ajunge colaborator al lui I.Mihalache cu care, împreună, dizolvă Mişcarea Legionară în anul 1931. Oportunist şi veleitar ce era, trădează Partidul Naţional Tărănesc şi devine slujitor şi unealtă credincioasă a Regelui Carol al II-lea care-l foloseşte ca şi pe N.Iorga în scopul lichidării Mişcării Legionare şi exterminării căpeteniilor ei. Acest transfug politic, oportunist şi complice la asasinat este prezentat de Televiziunea Română în 1992 ca mare bărbat de stat.

convoacă Senatul Legionar şi în urma unor dezbateri prin care se conchide că guvernanţii şi politicienii ţării n-au înţeles şi nu vor să înţeleagă rostul Mişcării Legionare în evoluţia morală şi socio-politică a ţării, hotărăşte autodizolvarea Mişcării Legionare, implicit oprirea oricărei activităţi politice, hotărîre care a fost difuzată în toată ţara. Căpitanul spunea "Este necesar să vă conservaţi fiinţa fizică, intrînd la nevoie chiar în gaură de şarpe pînă ce fructul gîndirii politicienilor din ţara noastră va fi copt".

C.Z.Codreanu ia decizia să plece în Italia, ţara legionarilor romani, pentru a dispărea din faţa conspiratorilor şi pentru a elabora volumul al II-lea din Cartea pentru legionari.

N.Iorga continuă defăimarea Mişcării în termeni tot mai inacceptabili. Ca urmare a acestei situaţii, C.Z.Codreanu îi trimite o scrisoare deschisă lui N.Iorga în care, după ce infirmă acuzele aduse Mişcării şi lui personal, îi spune: "Din fundul mormîntului meu voi striga: Eşti necinstit sufleteşte, Domnule Profesor!"

N.Iorga, dînd curs planului conspirator, îl dă în judecată pentru calomniere pe C.Z.Codreanu. Acesta şi căpeteniile Mişcării sînt imediat arestate din ordinul lui Armand Călinescu. Are loc procesul lui C.Z.Codreanu prin care e condamnat la 6 luni închisoare. Condamnat fiind, i se face al doilea proces de trădare naţională, pentru a fi condamnat la lo ani închisoare.

Carol al II-lea nu se mulţumeşte cu actul de autodizolvare a Mişcării, nici cu condamnarea la 6 luni şi nici chiar cu cei lo ani de condamnare. El trece la desăvîrşirea actului final al conspiraţiei: asasinarea Căpitanului. In acest scop, determină convocarea Consiliului de Miniştri prezidat de Primul Ministru, Patriarhul Miron Cristea, capul Bisericii Ortodoxe. Ca urmare, Armand Călinescu

./.

pune la cale asasinarea.

Aceasta trebuia să aibă loc cu prilejul plecării în străinătate a lui Carol al II-lea, inclusiv la Hitler, precum şi în lipsa Patriarhului Miron Cristea care urma să plece la Karlsbad pentru un tratament balnear. Cu prilejul întrevederii, Hitler îl sfătuieşte pe Carol al II-lea să aducă la putere Mişcarea Legionară. Faţă de atitudinea lui Hitler, total potrivnică scopului lui de instaurare a dictaturii personale, Regele hotărăşte să-şi ducă la îndeplinire planul de exterminare şi îi comunică încă din Germania lui A.Călinescu executarea asasinării. In noaptea de 29/3o noiembrie 1938 sînt transportaţi de la închisoarea Rîmnicu Sărat paisprezece legionari în frunte cu C.Z.Codreanu, cu cătuşe la mîini şi la picioare, cu destinaţia Jilava. In apropierea localităţii Snagov (km 31), maşina care-i transporta s-a abătut într-o pădure. La un semnal dat, fiecare din cei 14 jandarmi (cîte unul pentru fiecare legionar) au scos din buzunar cîte un şireang şi i-au strangulat; apoi maşina s-a îndreptat spre Jilava, unde tot într-o pădure îi aşteptau o groapă pregătită şi cîteva bidoane de vitriol. I-au aruncat pe toţi în groapă, au vărsat vitriolul peste ei, apoi au pus pămînt şi o placă mare de beton.

A doua zi, ziarele capitalei (uneltele regelui), în special Dimineaţa şi Adevărul, au anunţat ştirea falsă şi ipocrită că cei 14 legionari, în frunte cu C.Z.Codreanu, încercînd să scape de sub escortă, au fost împuşcaţi. Acţiunea infamă de exterminare, fără judecare şi o sentinţă de condamnare este o nouă dovadă a statului "de drept" român din vremea aceea.

Această acţiune a fost urmată de o reacţiune, conform legilor naturii, inclusiv a instinctului de conservare atît a fiinţei individuale, cît şi a fiinţei de grup. Cîţiva legionari devotaţi

./.

pînă la sacrificiu Mişcării, au trecut la pedepsirea prin împuşcare a asasinului Armand Călinescu. A urmat apoi, sub noul Prim Ministru, G-ral Argeşanu, o masacrare a legionarilor din închisori, din beciurile poliţiei şi cîte 3-5 legionari din fiecare judeţ, împuşcaţi şi expuşi în pieţe publice cu scopul terorizării psihice a legionarilor, aderenţilor şi simpatizanţilor. In plus, mii de legionari din toată ţara au fost arestaţi şi depuşi în închisori, iar un număr masiv de legionari au emigrat.

După generalul Argeşanu urmează C.Argetoianu care guvernează numai două luni, apoi, la data de 24 noiembrie 1939, este numit Prim Ministru Gh.Tătărăscu, prin care Carol al II-lea, voind să facă o conciliere cu Mişcarea Legionară, îl numeşte ca subsecretar de stat la Culte şi Arte pe Horia Sima.

După un timp, la 4 iulie 194o, la guvern este adus ing. I.Gigurtu, prin care cu acelaşi scop de conciliere sînt acordate legionarilor două ministere şi un subsecretariat de stat (H.Sima, dr. Noveanu şi dr. Bideanu).

La 2o iulie 194o, Carol al II-lea refuză cererea lui H. Sima de a prelua puterea. Aceste trei acţiuni ale lui H.Sima constituie o greşeală faţă de principiile Mişcării în general, o încălcare a actului de autodizolvare prin care era oprită orice activitate politică, o profanare a memoriei Căpitanului şi a sutelor de legionari asasinaţi, precum şi o insultă la adresa miilor de legionari din închisori.

Referitor la cererea lui Horia Sima către rege, de a i se încredinţa puterea, el a dat dovadă de o totală lipsă de simţ al realităţii politice şi a ignorat maxima elementară "Puterea se cucereşte, nu se cerşeşte". Acţiunile lui H.Sima îmi reamintesc de vizita

./.

pe care acesta mi-a făcut-o la Universitatea din Cluj, unde eram asistent la Catedra de Geologie-Paleontologie, dorind să discute cu mine situaţia precară a Mişcării, cînd Căpitanul şi fruntaşii legionari erau închişi. La sfîrşitul discuţiilor purtate, profesorul de liceu din Caransebeş - H.Sima - şi comandantul legionar din regiune mă întreabă ce să facem şi fără să aştepte răspunsul meu, mi-a spus: "Nu putem sta cu mîinile în sîn, trebuie să ne strîngem rîndurile şi să acţionăm pentru salvarea Mişcării. Ce facem?" I-am răspuns să respectăm actul de autodizolvare semnat de Căpitan şi difuzat în toată ţara, respectiv să nu întreprindem nici un fel de activitate. Si i-am reamintit sfatul Căpitanului: "Să intraţi chiar în gaură de şarpe pentru a vă conserva viaţa pînă în momentul cînd fructul politic pentru noi va fi copt, respectiv pînă cînd politicienii ţării vor înţelege rostul Mişcării noastre". Asta trebuie să facem noi. El încheie discuţia spunîndu-mi: "Camarade, părerea mea o cunoşti şi te rog dă-mi adresele unor legionari". I-am satisfăcut cererea şi ne-am despărţit.

Cînd am aflat că Horia Sima a acceptat să intre în guvernul lui Gh. Tătărăscu, ca subsecretar la Culte şi Arte, am înţeles, spre regretul meu, că el, sfidînd dispoziţia de totală inactivitate a Mişcării, din actul de autodizolvare a ei semnat de Căpitan, ignorînd principiul ierarhiei şi abuzînd de psihologia maselor care instinctiv vrea un conducător şi acceptă fără discernămînt pe cel care se oferă primul, s-a autopropulsat şi autoproclamat Sef al Mişcării Legionare, deşi se aflau în viaţă încă trei Comandanţi ai Bunei Vestiri, întemeietori ai Mişcării Legionare alături de Căpitan, şi anume Radu Mironovici, Corneliu Georgescu şi Ilie Gîrneaţă. Prin acţiunea lui, îi pune pe aceştia în faţa faptului împlinit.

Menţionăm că Horia Sima aparţinea celei de-a treia genera-

./.

ţii de simpli comandanţi.

In Europa, Hitler pregătea a doua conflagraţie internaţională, iar România, prin dictatul de la Viena şi pactul Ribentrop-Molotov pierdea o parte din Ardeal şi din Bucovina, Basarabia şi Dobrogea de sud. Tronul Regelui se clatină. Pentru prima dată Carol al II-lea manifestă simţul realităţii politice, îl cheamă la Palat pe generalul I.Antonescu, abdică în favoarea Voevodului Mihai de Alba Iulia şi-l declară pe general Conducătorul Statului.

La ştirea anunţării abdicării, populaţia Bucureştiului a ieşit în stradă şi a ovaţionat Mişcarea Legionară. S-a format un consiliu de miniştri sub preşedinţia generalului I.Antonescu care avea de partea lui armata, iar ca vicepreşedinte este ales Horia Sima din partea Mişcării Legionare.

Si astfel s-a instaurat statul naţional legionar în ţară, care a durat trei luni şi jumătate.

Cei doi bărbaţi de stat, generalul I.Antonescu şi Horia Sima nu puteau colabora, fiind în aceeaşi măsură vanitoşi, orgolioşi şi aroganţi. Primul era o fire dictatorială, avînd în spate armata, poliţia, toţi duşmanii fostei Mişcări Legionare şi forţe oculte; cel de-al doilea, bazîndu-se pe o mişcare improvizată - foşti legionari, oportunişti, pescuitori în ape tulburi şi agenţi de tot soiul, mascaţi, imposibil de stăpînit - voia să-şi asume conducerea ţării.

Evident, au intervenit între cei doi în scurt timp deosebiri de vederi care au condus la nemulţumiri reciproce; nemulţumiri generate de acte ilegale şi abuzuri şi de-o parte şi de alta.

Cu prilejul deshumării din pădurea Jilava a Căpitanului şi a celor 13 legionari (nicadorii şi decemvirii) asasinaţi în 1938, resentimentele faţă de autorii asasini şi complicii lor devin foarte

./.

potenţate, motiv care determină pe cei care au iniţiat şi au efectuat deshumarea să treacă, în noaptea de 26/27 noiembrie 1940, la pedepsirea în acelaşi mod, prin împuşcare fără judecată, a celor 64 de demnitari închişi, în frunte cu generalul Argeşanu, asasinul Mişcării.

In acelaşi timp au fost pedepsiţi cu moartea N.Iorga şi Virgil Madgearu. Aceştia nu au fost asasinaţi de oamenii lui Horia Sima, ci de adversarii Mişcării Legionare, agenţi externi şi interni, spre a o compromite. Un caz similar s-a petrecut cu prilejul manifestaţiilor greviste de la Atelierele Griviţa Roşie din 1933, cînd la un semnal dat, agenţi străini K.G.B.-işti, intercalaţi în plutonul de jandarmi, au deschis focul asupra greviştilor. Aceşti agenţi au fost nominalizaţi în presa română după Revoluţia din 1989.

Dacă motivaţia asasinării lui N.Iorga pentru executare fără sentinţă de condamnare, practic, a tuturor căpeteniilor legionare în frunte cu C.Z.Codreanu este logică, asasinarea lui V.Madgearu nu este motivată deoarece între Partidul Naţional Tărănesc în frunte cu Iuliu Maniu şi C.Z.Codreanu se realizase coaliţia electorală de anihilare din 1937 (păcat, temporară!) a tentativei de instaurare a dictaturii regale.

Acţiunile lui Horia Sima au constituit cea mai mare greşeală a lui, încălcîndu-se din nou principiile etice şi ordinea Mişcării Legionare.

Urmarea comiterii acestor acţiuni a fost regruparea duşmanilor Mişcării în scopul incitării şi determinării generalului Antonescu să reacţioneze.

Tensiunile se accentuau continuu. Generalul primea zilnic sesizări şi reclamaţii referitoare la acţiunile legionare. Forţele oculte activau intens.

./.

Intr-una din zile este asasinat, nu întîmplător, în plină stradă, un ofiţer german, faptă care aparent demonstra că vicepreşedintele Horia Sima nu stăpînea situaţia, ceea ce constituia o potenţială primejdie a intereselor germane. Acest caz îi dă prilej generalului Antonescu să-i demonstreze lui Hitler că nu mai poate colabora cu Mişcarea Legionară şi să treacă la măsuri dictatoriale. Fără să se consulte cu Horia Sima care era vicepreşedinte şi reprezenta guvernarea legionară, a trecut la demiterea Ministrului de Interne, Directorului General al Siguranţei Statului, Prefectului Capitalei, precum şi a altor cadre legionare din guvern. Hotărîrea luată de I. Antonescu în conjunctura relaţiilor dintre el şi Mişcare a constituit cea mai mare greşeală, demonstrîndu-şi astfel şi caracterul lui de dictator absolut. Măsurile luate de el echivalează în mod limpede cu o lovitură de stat. Horia Sima, lipsit fiind şi de această dată de simţul realităţii politice, a ignorat raporturile de forţe dintre generalul Antonescu care avea cu el armata şi Mişcarea Legionară, mai exact Mişcarea Simistă, neînarmată. De asemenea, ignorînd interesele lui Hitler care avea nevoie în expansiunea lui spre răsărit de armata lui Antonescu, de petrolul şi de grînele ţării şi mai puţin de prietenia cu legionarii, H.Sima a convocat legionarii la prefecturi şi primării pentru a protesta contra loviturii de stat. Acest fapt a fost calificat de I.Antonescu drept o rebeliune[x], ceea ce l-a determinat să scoată armata în poziţie de luptă, cu tunurile

---

[x] In timpul protestelor considerate de I.Antonescu ca o rebeliune, duşmanii Mişcării Legionare din străinătate şi din interior trec la acţiuni de compromitere totală a acesteia, asemenea cazului lui N.Iorga şi V.Madgearu menţionat. Astfel ei arestează în capitală evrei pe care îi ucid sau îi expun în abator, atîrnîndu-i în cîrlige. Aceste acţiuni bestiale, incompatibile cu ideologia, practicile şi realizările Mişcării Legionare asasinate în 1938, realmente au compromis-o. Pînă cînd? Se va vedea!

./.

şi puştile mitralieră îndreptate spre prefecturi şi primării.

In acest conflict, Hitler s-a desolidarizat de H.Sima şi acesta a fost obligat să renunţe la proteste şi, sub protecţia armatei hitleriste, să se refugieze împreună cu alţi colaboratori, în Germania, de unde, la sfîrşitul războiului, s-au stabilit în Spania.

Considerăm util să răspundem celor de rea credinţă şi să informăm pe necunoscători asupra acuzelor referitoare la originea Mişcării Legionare, la diferenţierea de fascism şi nazism, asupra caracterului naţionalist şi creştin al ei, asupra antisemitismului, precum şi asupra caracterului terorist şi dictatorial.

In prealabil, precizez că Mişcarea Legionară s-a născut aparent în 1927 (dar de fapt în 1919) şi a fiinţat pînă la asasinarea Căpitanului, în 1938, iar mişcarea lui Horia Sima, respectiv Mişcarea Simistă s-a format după asasinarea căpeteniilor legionare în frunte cu C.Z.Codreanu, s-a instalat la putere odată cu abdicarea Regelui Carol al II-lea şi a durat 3 luni şi jumătate.

-Referitor la origine, ea nu a putut să provină din ideologiile străine, fascistă şi nazistă. Menţionăm că Mussolini abia în 1922 efectuează Marşul asupra Romei, iar Hitler vine la putere numai în anul 1933. Deci acuza asupra originei de import este falsă.

In ce priveşte identificarea ei cu fascismul şi nazismul, aceasta este de asemenea neîntemeiată, deoarece fascismul s-a ocupat de partea exterioară, cultivînd spiritul roman, iar naziştii menţin cultivarea formelor exterioare, intrînd însă mai adînc în organismul uman, preocupaţi fiind de rasă, pe cînd legionarismul se preocupă în special de înnobilarea spirituală, pentru formarea omului nou. Si fasciştii şi naziştii erau expansionişti, primii cucerind Abisinia,

./.

iar ceilalţi, animaţi de lozinca "Deutschland über alles", au dezlănţuit a II-a conflagraţie mondială, pe cînd legionarismul avea un caracter pur naţionalist, militînd pentru rezolvarea problemelor autohtone. Fascismul şi nazismul făceau abstracţie de religie, legionarismul o împărtăşea, fundamentînd o credinţă politico-socială.

- Comparînd legionarismul cu comunismul, în pofida tentativei actuale de a pune semnul egalităţii între aceste două ideologii, apropierea este o nerozie, deoarece legionarismul este teist creştin şi naţionalist, pe cînd comunismul este ateist, internaţionalist şi imperialist. Legile sociale preconizate de legionarism sînt fundamentate pe legile firesti, respectiv legile biologice, pe cînd comunismul, încălcînd aceste legi - de pildă instinctele de conservare, de proprietate, de libertate etc. şi caracteristicile entităţii biosociale ale naţiunii - au generat pînă la urmă prăbuşirea imperiului sovietic şi a statului federal jugoslav.

- Cu privire la acuza că Mişcarea Legionară a fost antisemit aceasta este la fel de inexactă. Este util să ştim că antisemitismul a fost una din cauzele ieşirii fruntaşilor Mişcării Legionare din Liga Apărării Naţional Creştine condusă de A.C.Cuza şi N.Iorga.

C.Z.Codreanu a declarat: "Niciodată în viaţă nu voi fi antisemit". In acest sens menţionăm mărturiile extrase din revista "Barricada" nr.15/1992, ale diplomatului Mihai Sturdza şi ale Marelui Rabin Şafran Primul declară "C.Z.Codreanu nu a tolerat niciodată partizanilor lui vreun act de violenţă fizică împotriva persoanelor sau a bunurilor evreieşti". Al doilea declară în cartea sa Karl Marx antisemit: "Intrasem în Casa Verde la ora 13,2o. Vorbeam de peste două ceasuri. Eram decis să rămîn pentru a pleca limpezit. Stiam că l-am pus într-o situaţie delicată. Adevărurile lui şi ale mele ardeau chinuindu gînd şi suflet, cerîndu-şi răspunsuri, argumente pentru a

./.

ne despărţi ca prieteni. Veniseм la el cu sinceritate. La despărţire a spus: "Am mare plăcere de întîlnirea noastră. Nu ştiu dacă am rezolvat din taina infinită a credinţei. Nu am vrut să provoc ură sau răbufnire. Mi-e sufletul curat. Nu ştiu dacă toţi legionarii gîndesc ca mine. Dacă un evreu a fost rănit sau lovit, ori jignit pe plan moral, iartă-i pe răufăcători. Ei nu sînt decît oameni, poate chiar buni creştini. Nu pe omul superior încercăm noi să-l şlefuim, ci pe omul om". Au fost cuvintele lui Codreanu şi am plecat.

Am cîntărit mult ultimul său răspuns. Am văzut în trăirea lui un început de logică. Apoi a venit tăvălugul. Codreanu a fost ucis din ordinul lui Carol al II-lea în 1938. Nu ştiu dacă am procedat bine redînd această convorbire cu C.Z.Codreanu. Am vrut să se vadă ideile unui conducător politic care a plătit cu viaţa pentru convingerile sale, trăgînd după el mase nevinovate, însetate şi ele după o fărîmă de dreptate."

Moses Rosen, actualul Rabin Şef, succesorul Marelui Rabin Şafran, are cu totul alte idei despre Mişcarea Legionară. Pentru el această Mişcare a fost antisemită. Constatînd în zilele noastre existenţa unui curent antisemit, propovăduit de revistele "România Mare" şi "Europa", Moses Rosen informează toată lumea de primejdia ce ameninţă populaţia evreiască din România şi cere opiniei publice şi guvernului român interzicerea antisemitismului. Acţiunea antisemită este bine cunoscută în istoria omenirii, precum şi factorii care au generat-o. Deşi cunoscător al acestei stări, rabinul Moses Rosen ignoră maxima latină "Sublata cauza tollitur effectus" (suprimată cauza, dispare efectul).

Decizia de interzicere a antisemitismului cerută guvernului este în afara prevederilor Constituţiei care garantează libertatea opiniilor, pe de altă parte este total ineficientă. Maladia socială,

./.

antisemitismul, nu poate dispărea decît îndepărtînd cauza. Aceasta este bine cunoscută şi se numeşte semitism. Antisemitismul a fost şi este o reacţie firească de apărare a popoarelor invadate de spiritul exploatator al evreimii, care este arhicunoscut. Cîtă ură a acumulat poporul german în inima şi sufletul lui de la intrarea primului evreu, Suess, în Germania, conducînd o căruţă cu bijuterii şi ceasornice, pînă la producerea holocaustului hitlerist, condamnat de o lume întreagă, inclusiv de urmaşii celor care l-au generat!

In concluzie, dacă se doreşte cu adevărat interzicerea antisemitismului, trebuie să se îndepărteze cauza, semitismul.

In ce priveşte ţara noastră, semitismul şi antisemitismul au fost relatate în prima jumătate a lucrării de faţă, pentru perioada 1830 pînă în preajma celei de-a II-a conflagraţii internaţionale, cînd s-a produs holocaustul.

Semitismul a reînviat viguros odată cu sosirea tancurilor sovietice în ţara noastră. In toate instituţiile şi întreprinderile s-au implicat evreii. Este suficient să amintim că întreaga cultură a fost condusă de Leonte Răutu, Al.Graur (prim specialist în limba română), M.Roller ("istoric de prim rang", el scrie Istoria Românilor în care pe Avram Iancu îl consideră un haiduc de codru), iar Muzeul de Istorie Naturală "Grigore Antipa", care era model pentru Europa şi chiar pentru lumea întreagă, era condus de evreul Bernard Schnap. Acesta, curînd după instalare, a trecut la angajarea unui număr de 15 evrei, cifră care ar reprezenta circa 1/3 din personalul cercetătorilor muzeului.

Parţial, acţiunea semitismului a fost anihilată de N.Ceauşescu, care i-a simţit şi i-a scuturat, îndeosebi pentru acţiunea lor sionistă: de pildă, a lui Leonte Răutu şi a părintelui scriitoarei Ileana Vrancea, apreciată mult de criticii noştri, scriitoare ca

./.

re a fost mare comunistă de la naştere pînă la intrarea tatălui ei în dizgraţia lui Ceauşescu, cînd au plecat în Israel, unde a devenit, ca prin farmec, anticomunistă (din relatarea scriitoarei Monica Lovinescu într-o emisiune la Europa Liberă în 1992).

După revoluţie, semitismul reapare cu marele politolog Silviu Brucan, Prim Ministrul Petre Roman şi alţii ca ei. Foarte semnificativ pentru acţiunea viguroasă a semitismului este faptul că în guvern se află 19 evrei (după o parte din presă), faţă de numai 8-9.000 locuitori cît numără populaţia lor din ţară, cifra reprezentînd o,o3 % din populaţia ţării noastre.

Menţionăm că istoricul Vlad Georgescu consideră şi el fără să demonstreze că Mişcarea Legionară a fost antisemită (Istoria Românilor de la origini pînă în zilele noastre, 1992, p.2o9).

- Referitor la acuzaţia că Mişcarea Legionară ar fi fost o formaţie teroristă, prezentăm în cele ce urmează pretinsele "argumente", ca şi motivaţia imediată a faptelor respective.

Ionel Moţa îl pedepseşte prin împuşcare în picioare pe Vernichescu pentru trădare, reabilitînd astfel demnitatea şi onoarea studenţească. A fost achitat.

C.Z.Codreanu îl pedepseşte prin împuşcare pe prefectul poliţiei Iaşi, Manciu. Este achitat, fiind în legitimă apărare.

I.G.Duca este pedepsit în decembrie 1933, prin împuşcare de trei legionari (nicadorii), pentru dizolvarea partidului Mişcării Legionare, Garda de Fier.

Mihail Stelescu este pedepsit prin împuşcare pentru trădare în anul 1936.

Armand Călinescu este pedepsit prin împuşcare în 1939, pentru asasinarea fără judecată şi fără o sentinţă de condamnare a Căpitanului şi a 13 legionari.

./.

- 59 -

Toate actele aşa-zise "teroriste", atribuite Mişcării Legionare după asasinarea lui C.Z.Codreanu, mai exact după asasinarea lui Armand Călinescu, nu aparţin acesteia, ci mişcării simiste, respectiv mişcării lui Horia Sima.

Drept mărturie a caracterului neterorist al Mişcării, menţionăm şi următoarele argumente:

La Cahul în anul 1929 s-a organizat o mare adunare anticomunistă cu participarea a circa 2o.ooo de cetăţeni. Inaintea deschiderii adunării, oficialităţile, jandarmi şi poliţie, au interzis adunarea. Lumea a protestat vociferînd şi cerînd deschiderea întrunirii. C.Z.Codreanu s-a adresat mulţimii spunînd "Deşi adunarea noastră este legală, ne supunem dispoziţiilor autorităţilor, vom cere şi vom obţine autorizaţia şi în cîteva zile ne vom revedea".

In urma provocărilor terminate cu victime şi a dezordinilor generate de măsurile luate de A.Călinescu, în timpul campaniei electorale de sub guvernul Goga-Cuza, C.Z.Codreanu hotărăşte retragerea legionarilor din campania electorală pentru a nu răspunde provocărilor.

In 21 februarie 1938 Căpitanul, apreciind că politicienii ţării nu înţeleg încă rostul Mişcării Legionare şi pentru a evita orice provocări, a hotărît autodizolvarea acesteia, deşi reprezenta a doua putere politică după Naţional-Ţărănişti şi era înaintea Partidului Liberal Gh.Brătianu. Este pentru prima dată în istoria politică a Europei, cînd un şef de partid ce reprezintă a doua putere în opoziţie se autodizolvă în scopul curmării luptelor socio-politice.

Cele arătate aici demonstrează fără îndoială că Mişcarea Legionară n-a acţionat agresiv niciodată, ci a reacţionat, ca fiind victima acţiunilor teroriste organizate de diferite guverne care s-au perindat la conducere în perioada 1931-1938. Acesta fiind adevărul,

./.

atribuirea caracterului terorist activităţii Mişcării Legionare în partea finală de către Ion Marin în schiţa istorică "De la renaşterea spirituală la intoleranţa totalitară" (rev.Baricada, nr.33-34, 1992) este total injustă. Se ştie că Mişcarea Legionară s-a născut în spiritualitate, în faţa icoanei Sf.Arhanghel Mihail, a continuat şi s-a sfîrşit în spiritualitate, asasinată fiind, la pieptul Căpitanului cu prilejul deshumării găsindu-se o cruciuliţă, iconiţa Maicii Domnului şi săculeţul cu pămînt, iar în buzunarul hainei o carte de rugăciuni (a se vedea articolul d-lui Nicolae Crecea "Mărturii despre Mişcarea Legionară", rev.Baricada, nr.12, 13, 14, 1992).

- In ce priveşte atribuirea caracterului dictatorial omului politic C.Z.Codreanu, aceasta este incompatibilă cu însuşirile spirituale şi comportamentul lui faţă de semeni. (a se vedea Marele Rabin Şafran, op.cit. mai sus).

Pe bărbatul falnic, cu fizic frumos şi spirit deschis îl caracterizau: bunătatea, blîndeţea, cuvintele atrăgătoare, sentimente puternic creştine, mărturie fiind denumirea conferită mişcării sale: "Legiunea Sfîntului Arhanghel Mihail", sentimente patriotic-naţionaliste, atestate de săculeţul menţionat, talisman al întemeietorilor Mişcării Legionare, sentimentul monarhic ce se identifică cu istoria poporului român. Amintim că îşi manifesta dorinţa să facă educaţie Voevodului de Alba Iulia, Mihai, pe baza principiilor şcolii muncii în taberele legionare.

In martie 1938 adresa Primului Ministru Alexandru Vaida Voevod o scrisoare deschisă aferentă crizelor guvernamentale din ţară şi hotărîtei tendinţe a Regelui Carol al II-lea de a instaura dictatura, în care între altele declara: "iar gestul regal de azi s-ar putea să fie piatra de mormînt pe pieptul naţiunii noastre" (după Ioan Corneliu Oida în Expres Magazin din 4-11 decembrie 1991).

./.

Intr-adevăr, Mişcarea Legionară a fost autoritară, C.Z. Codreanu avînd certitudinea că o formaţie socio-politică nu poate fi eficientă decît aplicînd principiile ierarhiei şi ale disciplinei conştiente (nu de partid sau de club), principii pe care şi le-a însuşit fie prin educaţia de la Liceul Militar Mănăstirea Dealului (unde a făcut primele 5 clase), fie că le avea imprimate mai probabil în fondul său genetic.

Inchei amintirile de faţă, reamintind cititorilor postulatul după care simţirile, gîndirile precum şi însuşirile psihice şi biologice ale unei naţiuni sau ale unui popor sînt reflectate în cîntecele, doinele şi imnurile lor.

Mişcarea Legionară confirmă şi ea acest postulat prin nenumăratele ei cîntece (peste 5o), izvorîte din nevoile, durerile şi speranţele naţiunii române. Unele din acestea, cele de mai jos, vor genera, desigur, lacrimi legionarilor încă în viaţă şi vor constitui un imbold de speranţe generaţiilor tinere, în special studenţimii şi elevilor din cursul superior de liceu, care trăiesc vremuri de restrişte, pe care le-a trăit şi Mişcarea Legionară de la naştere pînă la asasinarea ei în 1938.

13 septembrie 1992

IMNUL TINERETEI LEGIONARE

Versuri de Radu Gyr — Muzica de Ion Mânzatu

I

Sfântă tinereţe legionară
Cu piept călit de fier şi sufletul de crin
Iureş ne'nfrânat de primăvară
Cu fruntea ca un iezăr carpatin

Cu braţele suim în soare
Catapetesme pentru veac
Le zidim din stânci, din foc, din mare
Si dârz, le tencuim cu sânge dac...

Refren

Garda, Căpitanul
Ne preschimbă'n şoimi de fier.
Ţara, Căpitanul
Si Arhanghelul din cer!

II

Moartea, numai moartea legionară,
Ne este cea mai scumpă nuntă dintre nunţi
Pentru sfânta cruce, pentru ţară
Infrîngem codri şi supunem munţi!
Nu-i temniţă să ne'nspăimânte,
Nici chin, nici viforul duşman.
De cădem cu toţi isbiţi în frunte
Ni-i dragă moartea pentru Căpitan!

Acelaşi refren

III

Sfântă tinereţe legionară
Suim biserici, stăm viteji în închisori
In prigoană orişicât de-amară
Cântăm şi ne gândim la Nicadori.
Purtăm în crivăţ şi -n soare
Lumini pentru biruitori:
Pentru cei viteji zidim altare
Si-avem doar gloanţe pentru trădători!

Acelaşi refren

./.

CANTECUL LEGIONARILOR CAZUTI

- de Simion Lefter

Plânge printre ramuri luna /
/ bis
Nopţile-s pustii /
Că te-ai dus pe totdeauna /
/ bis
Si n-ai să mai vii /

Pe cărările umblate
De noi, te-am căutat
Te-au uitat pân'astăzi toate
Si-ai tăi te-au uitat

Numai vântul mai suspină
Dulcele tău cânt,
Peste florile ce-alină
Tristul tău mormînt

Ca o lacrimă de sânge
A căzut o stea.
Drum de foc şi biruinţă
Pentru Garda ta.

Bate vântul peste ape,
Trece timpul greu...
Noi mereu te plîngem, frate,
Iar tu dormi mereu...

./.

DEALUL NEGRU

de M.Gaftoi

Imnul taberei legionare de la Dealul Negru

Noi, legionarii lui Codreanu
Din muncă ne-am făcut un crez
Si'n toate părţile pornit-am
Echipele de cămăşi verzi.

Din Cluj în zi de sărbătoare
La Dealul Negru am sosit
Să ajutăm pe Moţii, care
Atît amar au suferit.

Din zori şi pînă înserează
Cu toţii noi cu drag muncim
Sub cerul ce ne priveghează
O şcoală mândră să clădim.

Se stinge var, se scoate piatră
Si din păduri se taie brazi
Si'n cîntece legionare
Lucrează dragii camarazi.

Căruţele aduc nisipul
Din Turda ne-a sosit ciment
Si'n grabă mare noi făcut-am
Pentru vecie fundament.

Si seara'n jur, pe lîngă focuri,
Ca'n vremurile strămoşeşti
Tot despre Căpitan şi Gardă
Ne spune Banea la poveşti.

In timpul nopţii în colibă
Dormim cu Căpitanu'n gând
Si toţi visăm o ţară nouă
De măreţie strălucind.

Din munca noastră se ridică
Măreţ locaş în sus, spre cer,
Spre fericirea ţării noastre
Spre cinstea Cărzilor de Fier.

./.

LA LUPTA, MUNCITORI!

Versuri: Radu Gyr — Muzica: Ion Mânzatu

I

In trudă ne-am sbătut şi'n umilinţă
Tiranii pâinea ne-au luat...
Destul ne-am încleştat în suferinţă,
Cu-Neamu-ntreg am sângerat!...
Din greu şi aspru vuet de ciocane,
Incovoiaţi de foame şi nevoi,
Din sgură de furnale şi cazane
Flămânzi ne ridicăm şi goi.

./.

Refren

La luptă, muncitori!
Veniţi, Legiunea ne adună
La luptă, muncitori!
Veniţi în crâncena furtună!
La luptă, muncitori!
Zidari de veacuri viitoare,
Cu frunţile în soare
Ne'nălţăm biruitori!

II

Din fabrici, din uzine şi din mină,
Din toiul beznelor adânci,
Am izbucnit, năpraznic, spre lumină
Ca o năvală grea de stânci
Călcăm cu paşi de flăcări spre Dreptate!
Pe drum de foc şi cer isbăvitor!
Un clopot sfânt în pieptul nostru bate,
S-aprind pe umeri aurori...

III

Pentru dreptatea noastră legionară
Si pentru-ntregul Neam sărac
Din fulger vom clădi o nouă Ţară
Pe nicovale mari de veac!
Ca viforul vom trece prin prigoane,
Marin şi Moţa ne veghează'n cer...
Din jertfe şi din trăznet de ciocane
Ne-om făuri Destin de fier!

-//-

Bucureşti, 13 septembrie 1992

Gheorghe Voicu
Str. Maşina de Pâine nr.2,Bl.OD32
Sc, B, ap.56, 72214 Bucureşti 1o

Anexe: - Reacţie la înfiinţarea Partidului Naţional Legionar, 1992[x].

- Reflecţii: Monarhie sau Republică în ţara noastră?- simbioză, antibioză - 1992.

---

[x] Articol publicat în revista Baricada nr.43, 1992.

REACTIE

Stirea înființării Partidului Național Legionar de către ex-tovarășul Ionică Cătălinescu, anunțată de revista Baricada nr.39 din 29 septembrie 1992, prin pana domnului jurnalist Adrian Antonie este o surpriză spectaculară, venită după 54 de ani de la asasinarea Mișcării Legionare prin conspirația Regelui Carol al II-lea, Nicolae Iorga (prim sfetnic), Armand Călinescu (Ministru de interne) și a Prim-Ministrului, Patriarhul Miron Cristea, considerată o primejdie națională.

Această situație, coroborată cu datele biografice ale ex-polițistului ceaușist îl determină pe Dl. Antonie să se întrebe: "diversiune sau naivitate politică?"

In ce mă privește, împărtășesc caracterul diversionist și consider înființarea partidului respectiv ca o profanare adusă Mișcării Legionare și creatorului ei, Corneliu Zelea Codreanu: prin însușirea și tentativa de propovăduire a ideologiei legionare, patronată de Sfîntul Arhanghel Mihail, simbol al luptei pentru adevăr și dreptate, marcat de sabia cu două tăișuri ce-o curta, prin îndrăzneala de a se considera succesorul lui C.Z.Codreanu, ca și prin neluarea în seamă și deposedarea legionarilor în viață, octo-nonagenari, deținători ai spiritualității legionare. Dintre aceștia menționăm pe: Dr.Milcoveanu (medic), Dr.Noveanu (medic) și Dr.Bideanu (jurist), ultimii doi fiind miniștri în guvernul de reconciliere națională, ing.Gigurtu, după masacrarea a sute și sute de legionari în beciurile poliției, în închisori și piețe publice fără a fi judecați și condamnați în 1939.

Referindu-ne la caracterul diversionist, înființarea Partidului Național Legionar este, poate, penultima verigă dintr-un lung lanț de diversiuni și înscenări dintre care menționăm - după furtul Revoluției Tineretului din 22 decembrie 1989 - mineriadele cu inclusiv învrăjbirea dintre studenți-intelectuali de o parte și mineri de altă parte, devastarea Universității și a Institutului de Arhitectură, devastarea sediilor partidelor politice din opoziție, a casei D-lui Ion Rațiu, tentativa de incendiere a locuinței D-lui Corneliu Coposu (șeful PNTCD), învrăjbirea dintre români și unguri (Tg.Mureș), învrăjbirea dintre sindicate, învrăjbirea dintre Biserica Ortodoxă și Biserica Greco-catolică etc. Referitor la ultima învrăjbire, menționăm că guvernul fesenist și Patriarhia au reușit să dărîme ceea ce istoria relațiilor dintre cele două culte a realizat în peste 150 ani.

Intre ultimele înscenări-diversiuni, menționăm pe cea lansată prin purtătorul de cuvînt al Președinției, Mironov, deosebit de alarmistă, semnificativ, chiar înaintea campaniei electorale din 27 septembrie 1992, că într-o lună vom avea război civil. La aceasta adăugăm zvonul de la cozi că țiganii înarmați vor ieși în stradă.

Intemeindu-se pe aceste stări, pe extremismul de dreapta, pe antisemitism, ca și pe apariția Partidului Național Legionar, potentații neocomuniști ai zilei vor putea justifica introducerea legii marțiale pentru a restabili "ordinea și liniștea", în scopul ocult de a reinstaura dictatura comunistă.

In ce privește, în zilele noastre, starea Mișcării Legionare, evident de ordin spiritual, căci biologic a dispărut prin asasinare, este necesar să ne amintim de cugetarea de acum peste 60 de ani a lui C.Z.Codreanu, expusă cu ocazia nașterii Mișcării, în fața altarului și a icoanei Sfîntului Arhanghel Mihail. Cu acest prilej, el spunea: "neputînd învinge în viață, vom învinge murind".

In cugetarea menționată considerăm că își are originea lozinca tineretului revoluționar din Piața Revoluției și Piața Universității "Vom muri și vom fi liberi".

Cu ocazia deshumării celor 14 legionari, după doi ani de la asasinare, s-au găsit pe pieptul lui C.Z.Codreanu, atîrnînd de gît o cruciuliţă, o iconiţă a Maicii Domnului, săcuşorul de pămînt - talismanul legionarului - alături de şireangul care i-a curmat viaţa. Săcuşorul de pămînt conţinea ţărînă sfinţită cu sudoarea şi sîngele strămoşilor noştri colectată din toate provinciile ţării. Totodată, s-a găsit în buzunarul hainei o carte de rugăciuni.

De asemenea, este necesar să ne amintim de aprecierile unor cărturari precum Nae Ionescu, Nichifor Crainic, Mircea Eliade, Dragoş Protopopescu etc., făcute asupra ideologiei Mişcării. Astfel, ei declarau că şeful acesteia a fost primul la noi în ţară care a intuit rolul aplicării principiului muncii în educaţie şi instruire, respectiv al formării omului nou prin taberele legionare, reuşind să schimbe mentalitatea socio-politică a unei mari părţi din societatea românească. C.Z.Codreanu a fost primul om politic în Europa care a transformat îndeletnicirile politice într-o credinţă în scopul mîntuirii spirituale şi material-economice a neamului. Rezultă din acestea spiritualitatea, inclusiv moralitatea socio-politică ce anima Mişcarea Legionară şi pe şeful ei.

Curînd după Revoluţia Tineretului, prof. Doina Cornea proclama necesitatea imperioasă a moralităţii în politică, apoi aceleaşi punct de vedere îl prezentau scriitoarea Ana Blandiana, C.Coposu, preşedintele PNŢCD şi prof. N.Manolescu, preşedintele Partidului Alianţei Civice.

Cele prezentate atestă existenţa în zilele noastre a spiritualităţii Mişcării Legionare, deci existenţa ei, în pofida nefiinţării biologice.

Privitor la reînfiinţarea Mişcării Legionare, această problemă nu se poate aborda. Totuşi, dacă se pune ca în cazul D-lui Cătălinescu, ea urmăreşte o diversiune cu dublu scop: unul major, ocult, restaurarea orînduirii comuniste şi restaurarea dicataturii, al doilea, secundar, compromiterea din nou a Mişcării Legionare.

Problema nu se poate pune în zeci şi zeci de ani, de acum înainte şi poate niciodată.

Istoria socio-politică ne arată că oamenii mari apar la intervale de timp mari. Este cazul şi istoriei neamului nostru. Dacă ne referim numai la etapa de după primul război mondial, observăm că în ţara noastră oameni politici mari, respectiv şefi de partid, n-au fost decît Brătienii şi Iuliu Maniu. Un alt distins om politic, C.Z. Codreanu, care a transformat îndeletnicirile politice într-o credinţă aşa cum am menţionat, la sfîrşitul primei jumătăţi a activităţii sale social-politice, încheiată cu o mare victorie electorală în 1937 devenind a doua putere politică în stat, a fost asasinat.

Admiţînd că istoria se repetă, în nici un caz în biologie, reînfiinţarea Mişcării Legionare este condiţionată de apariţia unei fiinţe care să poarte în sufletul şi inima ei însuşirile pe care le-a avut şeful Legiunii Sfîntului Arhanghel Mihail.

Închei prin a mă adresa oamenilor de bună şi rea credinţă. Primilor le urez resemnarea şi cultivarea spiritului martirilor Mişcării, iar celorlalţi le spun: puteţi face orice politică, dar nu în numele Mişcării Legionare.

Dr. Gheorghe Voicu

P.S. Toate evenimentele petrecute după asasinarea Mişcării Legionare nu pot fi atribuite acesteia, ele aparţinînd lui Horia Sima care s-a substituit imoral şi ilegal Căpitanului, nerespectînd principiile şi ierarhia Mişcării.

REFLECTII

Monarhie sau Republică în țara noastră ?

- Simbioză,antibioză -

Această întrebare s-a pus în trecutul neamului românesc numai după al 2-lea război mondial.Răspunsul implică imperios o scurtă retrospectivă.Poporul român în toată istoria lui s-a caracterizat prin sistemul de guvernământ monarhic,reprezentat de voievozi,domnitori și regi,de la obîrșie pînă la 3o decembrie 1947 cînd,prin violență a fost îndepărtat și înlocuit de sistemul de guvernământ republican.Aceste două sisteme au fost analizate în țara noastră din următoarele puncte de vedere :istoric,juridic și social-politic.Niciodată n-au fost analizate din punct de vedere biologic și spiritual.Să vedem în ce măsură aceste două sisteme se legitimează în țara noastră.

Monarhia din punct de vedere istoric a fost tot timpul forul călăuzitor al neamului românesc.Din punct de vedere juridic, ea a fost recunoscută pe plan național și internațional.Din punct de vedere social-politic, monarhia s-a identificat total cu aspirațiile și nevoile populației.

Dintre evenimentele și acțiunile care au fundamentat conviețuirea menționăm următoarele:unirea principatelor în 1859 sub Alexandru Ion Cuza;războiul de neatîrnare din 1877 sub Prințul Carol,devenit român din german;războiul de reîntregire a neamului din 1918 sub Regele Ferdinand devenit deasemenea român din german, ortodox din catolic și loial fiind țării,a luptat împotriva propriului său neam;ieșirea din al 2-lea război mondial sub Regele Mihai I,născut român și ortodox,evitîndu-se astfel îngrozitorul dezastru național;împroprietărirea țărănimii începută sub Alexandru Ioan Cuza,continuată sub Regele Carol I și definitivată sub Regele Ferdinand;întemeierea aviației române prin Traian Vuia și Aurel Vlaicu;înființarea căilor ferate române;elaborarea constituției din 1923;emanciparea și organizarea tuturor domeniilor de activitate etc.

Din punct de vedere biologic și spiritual Monarhia a fost o simbioză,o conviețuire afectivă și materială optimă între monarh și populația țării.

Spiritual,la temelia acestei conviețuiri se află teismul creștin iar suportul rezidă în respectarea legilor firii,a legilor biologice inclusiv a instinctelor biologice de conservare, proprietate ,libertate etc pe glia strămoșească.

Republica în țara noastră este o antibioză,o neconviețuire spirituală și materială între președinte și țară.Această neconviețuire este cauzată de ateismul păgîn și de nerespectarea legilor biologice menționate.

Să vedem în ce măsură Republica se legitimează din punct de vedere istoric,juridic,social-politic,biologic și spiritual. Din punct de vedere istoric, Republica este inexistentă în tot trecutul neamului românesc.Punctul de vedere juridic se exclude,Republica fiind instaurată prin violență de armata sovietică. Din punct de vedere social-politic, Republica nu s-a identificat niciodată cu nevoile și aspirațiile populației,motiv pentru care ea n-a fost consimțită și nu a putut conviețui cu aceasta.Dintre evenimentele și acțiunile esențiale care au determinat neconviețuirea menționăm următoarele :exproprierea țărănimii,naționalizarea industriei și comerțului precum și confiscarea surselor și mijloacelor de producție;colectivizarea forțată;desființarea cultelor religioase care au refuzat aservirea ,cazul Bisericii greco-catolice căreia i-au fost uciși episcopi,preoți și enoriași;i-au fost furate 18oo biserici și veniturile acestora;desființarea învățămîntului religios și propovăduirea ateismului;subordonarea și dirijarea activității tuturor domeniilor;prigonirea,terorizarea și condamnarea la închisoare a tuturor cetățenilor țării din toate clasele sociale care au încercat să reziste comunismului etc.

Unii susținători ai Republicii consideră că aceasta este o mutație socială asemenea mutațiilor din lumea vegetală și animală.Nimic mai eronat,deoarece mutația biologică este resultatul apariției unui factor mutagen intern în decursul evoluției speciilor,pe cînd pretinsa mutație"republica"este un accident produs de un factor extern și anume cataclismul generat de tancurile armatei sovietice.Alți susținători ai Republicii afirmă că în țara noastră monarhia este depășită,referindu-se la republicile din Europa ,cu precădere,la Franța.De asemenea ,nimic mai eronat,deoarece instaurarea Republicii implică în prealabil în mod obligator,încheierea

unui proces de evoluţie socială.Acest proces normal de evoluţie socială la noi în ţară nu s-a încheiat.El a fost întrerupt brusc prin violenţa armatei sovietice.

La argumentele promonarhice prezentate,adăugăm apanajul neutralităţii monarhului care se situează deasupra intereselor diverselor partide politice.Republica însă poate să calce acest principiu care stă la temelia democraţiei.Astfel,Preşedintele Mitterrand în Franţa şi-a adus la putere în a doua legislatură socialiştii lui,iar Preşedintele Iliescu,atît la 2o mai 199o,"în duminica orbului"cît şi în 27 septembrie 1992 şi.a adus la putere comuniştii lui,marxişti,securişti şi activişti.Casuri similare se cunosc şi în Comunitatea Statelor Independente.

Cele arătate demonstrează legitimitatea Monarhiei la noi în ţară şi exclud Republica.
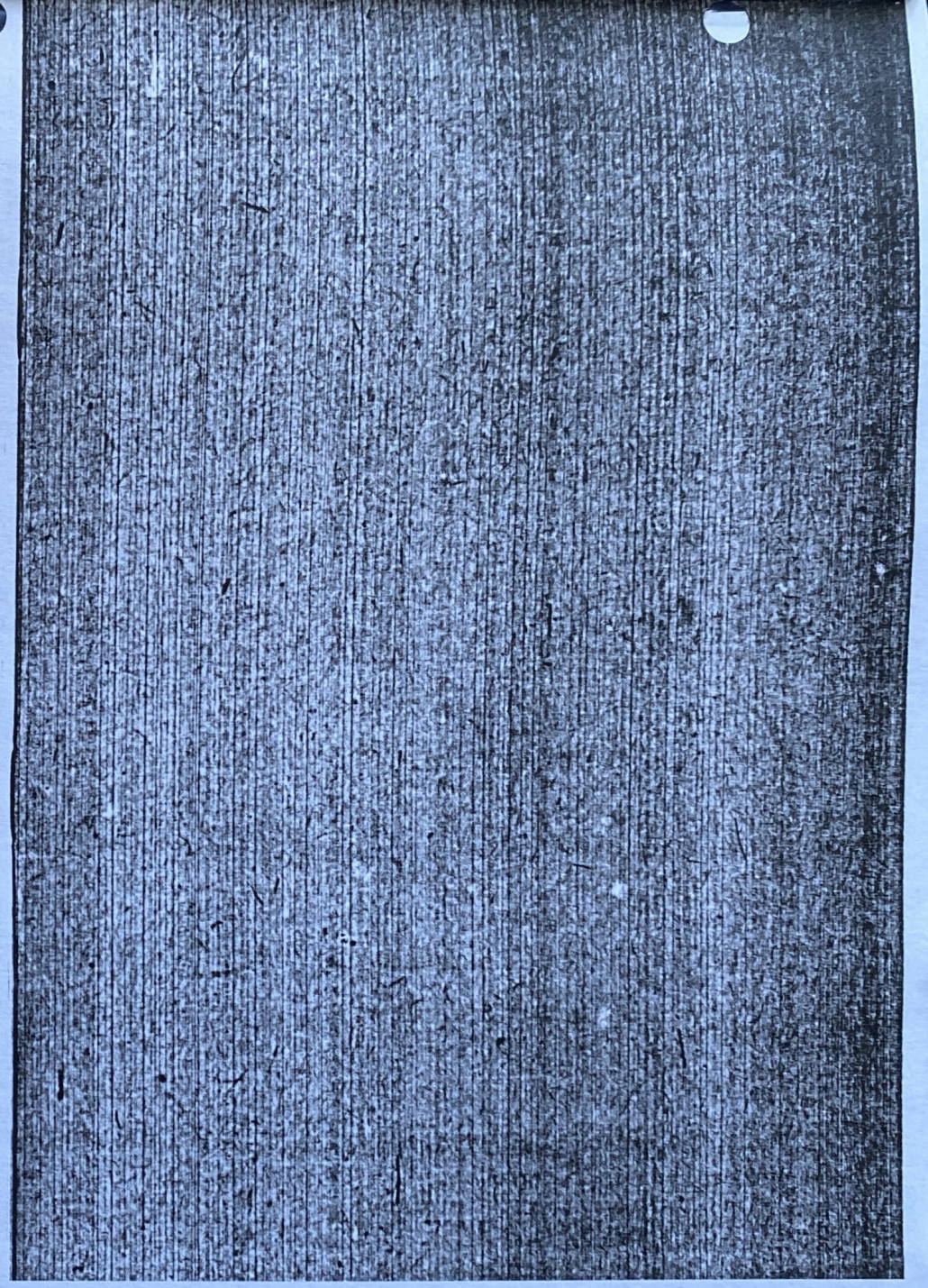
Ch.Voicu